

Siyasetçiye yakışan

Hidayet Şefkatli Tuksal 07.06.2012

Merhaba sevgili *Taraf* okurları,

Okumayı sevdiğim bir gazetede, haftada bir gün, perşembe günleri yazan bir insan olarak da bulunacağım için mutluyum. Daha önce de bu işi denemiş, ancak "sorularımın arkasından gitme" isteğimin ağır basması sebebiyle bırakmıştım. Gerçekten de aradan geçen yaklaşık 16 aylık zaman diliminde sorularımın peşinden gittim. Bir "kitapobur" edasıyla merak ettiğim kitapların arasına daldım. Okudum, okudum, okudum... Yine de sorularımın çoğu oldukları yerde duruyor. Hatta fazlaştı bile diyebilirim. Okumanın yanı sıra, henüz gazetede yazarken başladığım bir araştırmayı sürdürdüm, mülakatlarımı tamamladım. Şimdi analizlerimi bitirmeye çalışıyorum. Bu süreç içinde çok keyifli vakit geçirdiğimi söyleyebilirim. Çünkü, hayatıma sadece kendi istediğim şeyleri soktum, televizyonun düğmesine dokunmadım, gündemi takip etmedim. Gündemi takip etmemek başlı başına bir rehabilitasyondur benim için. Artık yeterince iyileşmiş olmalıyım ki, yeniden yazmaya dönebildim. Bu köşeye isim ararken, aklımdan pek çok güzel niteleme geçti ancak köşe yazarlığının işlevinin büyük ölçüde "dertlenmek" olduğunu düşündüğüm için, "hemderd" isminde karar kıldım. İnşallah bu köşede sizlerle hemderd olmayı becerebilirim. Sadece dertlenmekle kalmayıp, birlikte dertlerimize çözüm aramayı da başarabilirsek, ne mutlu bize!

Malumunuz kürtaj tartışması sürüyor. Ancak bu konu daha çok kadınların ve AK Parti yönetimi ile Diyanet'in gündeminde. Diyanet İşleri Başkanlığı, dinî konularda toplumu aydınlatma göreviyle yükümlü olduğu için, tartışmaya katılmasını yadırgatıcı bulmadım.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Siyasetçi' ittifakına karşı 'hemşehri' ittifakı!

Hidayet Şefkatli Tuksal 14.06.2012

Öncelikle bu köşede yazmaya başlamam sebebiyle tebrik ve iyi dileklerini gönderen bütün arkadaşlarıma, okurlarıma teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Yeniden çıktığım bu yolda, dostlarımla deyimle "Allah utandırmasın!" diyelim...

6 mayısta bir kitap fuarı etkinliği için Malatya'ya gittiğimde, şehri çok gezemesem de, görebildiğim kısmında sanki Ankara'nın o eski hâlini bulmak beni bayağı etkilemişti. Bahçeler içinde çeşit çeşit boyutlarda, kimisi harap, kimisi bakımlı ve güzel, rengârenk evler... Bol yeşillik ve ağaçlar...

Evet, birçok semtinin gecekondular mahallelerinden oluştuğu, 1960'lı, 70'li, 80'li yılların göç hareketleriyle büyümüş Ankara'sı, on- on beş yıl öncesine kadar hâlâ böyle bir yerdi işte. Evlerin görece sağlıklı yapılarına rağmen, çocukların bahçelerde, sokaklarda oynadığı; kadınların kapı önlerine çıkıp sohbet ettiği, meyve sebzenin yakınlardaki bahçelerden satın alındığı Ankara... Benim çocukluğum da böyle bir mahallede geçti. Mahallemiz bir iç ve dış göçmenler mekânıydı aslında. Bizimkiler Makedonya'dan göçüp gelmeleri hasebiyle en uzak yerden gelenler olsalar da, Rizeli, Ayaşlı, Gündüllü, Çubuklu, Beypazarlı, Konyalı, Bâlâlı komşularımız vardı. Herkes daha çok kendi hemşehrileri ve akrabalarıyla oluşturdukları gruplar içinde yaşırdı. Ama çocuklar

herkesle oynardı, ben de öyle büyüdüm. Yaz sabahları şimdi yerinde koca apartmanların yükseldiği sebze bahçelerindeki arkların soğuk suları içinde yürümek, arkadaşlarımla tozun toprağın içinde akşama kadar top oynayıp, ip atlamak, "dayaklı/ dayaksız" taş oyunları oynamak ne büyük bir şansmış meğer! O ortam bize, ta üniversite yıllarına kadar doğanın koynunda doya doya yaşamak ve gönlümüzce oynamak imkânı sunmuştu çünkü.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dağlıca ve TTK üzerine

Hidayet Şefkatli Tuksal 21.06.2012

Bir hafta içinde Türkiye’de siyasi iklimi bir uçtan başka bir uca götürecek bunca şey yaşamamız, gerçekten inanılmaz bir şey! Önce **CHP’nin girişimi**, ardından **Zana’nın açıklamaları**, daha sonra **Avni Özgürel röportajıyla Murat Karayılan’ın görüşleri**, artık barışa az kaldı diye düşünürken **Dağlıca saldırıları**... Bu hain saldırıların PKK’nın içindeki farklı bir grup tarafından yapıldığı yorumları, en azından barış umutlarını devam ettirmek için bir motivasyon sağlıyorsa da, şehit tabutları, toprağa düşen onlarca genç beden, yaralanıp ömür boyu bu saldırının izlerini taşıyacak insanların kayıpları, adına savaş denen bu insanlık dışı oyunun son çıktıları olarak karşımızda.

Savaşı/ militarizmi sorun çözümünde bir yöntem olarak görmenin ilkeiliği ve vahşeti böylesine apaçık karşımızda dururken, kimin medeniyetten ve insanlıktan bahsetmeye yüzü olabilir ki Allah aşkına? Şu geldiğimiz noktaya, yani Kürtlerin hak taleplerinin sınırlı da olsa kabulü noktasına PKK’nın silahlı gücü ve eylemleri sayesinde geldiğimizi iddia edenler var. Kusura bakmasınlar ama bu kendi iddiaları ve avuntuları bana göre. Ama onları da mazur kılan başka bir gerçeklik var. **Bu ülkede “şiddet” bir dil ve yöntem olarak sistemin kullanageldiği asli mekanizmalardan biridir ve bu da karşı şiddetin üretilmesine mazeret teşkil etmektedir.** Bu mekanizma bu ülkede Kürt Türk ayırmadan herkesi hasta etmiştir. Öylesine hasta etmiştir ki, onyıllardır bir şiddet sarmalının ortasında debelenip durduğumuz, evlatlarımızı bu mekanizmanın pençelerine kurban verdiğimiz halde, hâlâ bu **“şiddet” denen illetten medet ummaktan vazgeçemiyoruz.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kadınlar ve şirketler

Hidayet Şefkatli Tuksal 28.06.2012

Geçen haftaki yazımı, Yeni Türk Ticaret Kanunu’nda henüz yürürlüğe girmeden yapılan bazı değişiklikler üzerine okur arkadaşım Gökhan Erday’ın şu sorularıyla bitirmiştım:

“Babasının kurulu bir iş bıraktığı kaç kadın, babasının işletmesindeki hissesinden adam gibi bir kâr payı alabiliyor? Kaç kadın, iş kurulurken kocalarına verdikleri paranın gerçek kazancından haberdar? Kaç bu sermayenin getirisinden faydalanabiliyor? Hesaplara bakınca gördükleri hep bomboş kasalar. Kendilerine söylenen hep likit sıkışıklığı içinde olduğu. O şirketlerde fiilen çalışan kadınlar dahi hissedarı oldukları

şirketlerin erkek yöneticilerce soyulmasına engel olamıyorlar. **Siz kadın dernekleri nasıl bu duruma sessiz kalırsınız?"**

Hafta boyunca fırsatım oldukça kadın derneklerinin neden bu konuda sessiz olduğunu anlamaya çalıştım. Ülkede pek çok kadın derneği var ama özellikle iş ve istihdam konusunda çalışan kadın örgütlerinin sayısı oldukça sınırlı. Bu sınırlı sayıdaki dernekler de, şirket ortağı kadınlardan ziyade, "çalışan" durumundaki kadınların sorunlarına odaklanmış durumda. Bu odaklanmada, şirket ortağı ya da yöneticisi durumunda olan kadınların, çalışan kadın kitlesine oranla kendi sorunlarını çözebilme kapasitesinin daha yüksek olduğu kabulünün etkisi var sanıyorum.

Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) 2009 yılında, TİSK'e üye işletmelerde görev yapan yöneticiler içinde kadınların ağırlığını ve rolünü belirlemek amacıyla bir **"Kadın Yöneticiler Anketi"** düzenlemiş. 111 büyük boy sanayi şirketi tipindeki işletmeden alınan sonuçlara göre bu 111 şirkette:

- Toplam personelin yüzde 14,4'ü kadındır (12).

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Silivri'de güç ve acz

Hidayet Şefkatli Tuksal 05.07.2012

Silivri... İstanbul'a çok yakın, güzel bir sayfiye ilçesi. Buraya ilk kez bir kadın buluşması için gitmiştim. İkinci gidişim ise, **Büşra Ersanlı**'nın da aralarında bulunduğu KCK davasının ilk duruşmasının yapıldığı 2 temmuz pazartesi günü oldu. **KADER**'in çağrısını gördüğümde, ben de mutlaka gitmeliyim dedim ve gittim. Sabah 7:00'de Taksim'de buluşup, iki otobüsle hareket ettik. Otobüsümüzde, hem KADER'den hem de başka örgütlerden kadınlar vardı. Prof. **Binnaz Toprak** da milletvekili kimliğiyle aramızdaydı. Yolda arama noktaları ve bu noktalarda durdurulmuş araçlar gördük. Biz herhangi bir engele takılmadan Silivri'ye ulaştık ama mahkeme etrafında alınan "aşırı" güvenlik önlemleri gerçekten komik bir durum arz ediyordu. Komikti, çünkü bu kadar "aşırı" bir tedbir, "güç" duygusundan çok, "acz"i ve "korku"yu ele veriyordu.

Mahkemenin epey uzağında bir yerde kontrolden geçerek ve elimizdeki lolipopları bırakmamız istenerek bu noktadan geçebildik. Mahkeme önüne geldiğimizde, içeri girip giremeyeceğimizi bilmiyorduk. Yaş ortalamamız 50 ve üstüydü, ne oturacak bir yer, ne de acil bir durum için düşünülmüş bir tuvalet vardı. Düşünülen tek şey 300 ana kuzusu askeri, o yaz sıcağında, güneşin altında teçhizatlı bir şekilde yan yana dizmekten ibaretti. Biz onlara acıyarak bakarken, onlar ne hissediyordu bilemiyorum. Zaman geçtikçe mahkeme önü kalabalıklaşmaya başladı. Bu arada BDP'li görevliler geldiler ve ortamı düzenlemeye başladılar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İmam hatipler ve sivil toplum

Hidayet Şefkatli Tuksal 12.07.2012

Bildiğiniz gibi eğitimde 4+4+4 reformuyla yeni bir dönem başlıyor. Bu reform, Ak Parti grubunda bir yemekle kutlansa da, henüz uygulama koşulları oluşmadığı için belirsizlikler taşıyor ve üzerinde konuşulmaya tartışılmaya devam ediyor. Tartışmanın bir bölümü özellikle imam hatipler üzerinde dönüyor. Zaman Gazetesi'nde Mümtazer Türköne'nin köşesinde başlattığı, yine Zaman Gazetesi yazarlarından Ali Bulaç, Yeni Şafak Gazetesi'nden Yusuf Kaplan'ın da katıldığı tartışmada çeşitli görüşler ileri sürülüyor. Mümtazer Türköne ilk yazısında, İmam Hatip modelinin, Müslüman halkın devletle kavga etmeden din eğitimi ihtiyacını karşılamak için adeta spontan biçimde üretilen bir model olduğunu, uzun yıllar bu okulların halk ile devlet arasında yegane uzlaşma modeli olarak kaldığını ve sınıflar arası geçiş ve yükselme imkânı sağlama anlamında da üzerine düşeni yaptığını ama sivil cemaatlerin bu kadar geliştiği bir ortamda artık miadını doldurduğunu, bu için cemaatlere bırakılması gerektiğini söylüyordu.

Dünkü yazısında ise, aynı tezi, dindar nesil yetiştirmenin yegane şartının "dini sevdirmek" olduğu tezinden hareketle, İmam Hatip modelinin bu tez için nasıl bir sakınca içerdiğini şu cümleyle açıklıyor: "Dini sevdirmek, dindarane bir ortam oluşturup, öğretmenlerin rol-modellerini takip eden dindar nesiller yetiştirmek bu yöntemle sağlanabilir mi? Ben tam tersine dindarlığın toplumdan yalıtılarak bu okulların bahçe duvarları arasına sıkıştırılacağını ve dışarıda akıp giden hayata da eskisi gibi direnemeyeceğini düşünüyorum." Bu yüzden önerisi, bu ülkedeki pek çok liberal ve sosyal demokratın önerisiyle uyuyor: "Din eğitimi özgürleştirmeye, devletin tasallutundan kurtarmaya ihtiyacımız var.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vatandaşla helalleşme mükellefiyeti

Hidayet Şefkatli Tuksal 19.07.2012

Gündem siyasetteki hareketlilik tarafından belirlenmiş durumda. Başbakan'ın Eskişehir konuşması, Numan Kurtulmuş'un AK Parti'ye geçişi ve CHP kurultayı medyayı en çok işgal eden konular belki ama ben özellikle Başbakan'ın Eskişehir konuşması üzerinde durmak istiyorum. Televizyondan izlediğim bu kongre, kalabalığı ve coşkusuyla bana AK Parti'nin ikinci defa seçime girdiği 2007 yılında, sade bir vatandaş olarak katıldığım Ankara mitingini hatırlattı. O mitinge AK Parti'ye oy verecek bir seçmen olarak, sevinç ve coşkuyla katılmışım. Tarihe tanık olmak, daha doğrusu makus talihimizin değişimine tanık olmak ve destek vermek için oradaydım.

Miting alanında yıllardır görmediğim tanıdıklarla karşılaşmak güzeldi. Her yaştan vatandaşla, kürsüde kısık ve yorgun sesiyle hâlâ güzel şeyler söylemeye, umut vaat etmeye devam eden bir adamı, Tayyip Bey'i alkışlayarak, bayrak sallayarak tarihe katılmak güzeldi. Bunca yıldan sonra, bir siyasetçiye inanıp, güvenebilmek güzeldi. Daha demokratik bir Türkiye vaadi ise hepsinden güzeldi.

Peki, ne oldu bana da, bugün Tayyip Bey'i dinlerken artık bu duyguları hissedemiyorum? Üstelik söylem neredeyse aynı söylem, söylem sahibi de aynı kişi. Kategorik bir AK Parti düşmanı değilim; hakkaniyetli olmaya, her şeyi enine boyuna değerlendirmeye çalışıyorum. Pek çok alanda yapılan iyileştirmeleri, reformları, atılımları görüyorum; bunlar önemli başarılar. Pek çoğumuz gibi "asla 10 sene öncesine dönmek istemeyiş"e dair güçlü bir hissiyata sahip olmam da bu hükümetin başarı hanesine yazılması gereken bir şey.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Annem kızacak ama...

Hidayet Şefkatli Tuksal 26.07.2012

Hani bir zamanlar kuş gribi salgını çıkmıştı hatırlarsınız, kümes hayvanlarının canlı canlı çukurlara gömüldüğü, balkonumuza konan güvercinden, dolabımızdaki yumurtadan ürktüğümüz günler yaşamıştık. Ben o günlerde kendime şaşıyordum. Nasıl olmuştu da, o çok sevdiğim, seyretmekten zevk aldığım güvercinlerden birden bire soğumuş, adeta hissizleşmiş hatta sanki birer tehlikeli maddeymiş gibi ürker olmuştum her hareketlerinden... Ya o cânım yumurtalara, nasıl günlerce el sürmek istememiştim de, onlar da dolapta öylece kalakalmışlardı. İşte o günlerde, bizzat kendi başıma gelen bu psikolojik hâl üzerinde epeyce düşünmüştüm. Nasıl bu haletiruhiyeye büründüğüm, nelerin beni etkilediği üzerine düşünürken, en önemli faktörün televizyonlarda izlediğim haberlerin veriliş şekilleri olduğunu anlamıştım nihayet. Görüntüler ve haberlerde kullanılan cümleler, ses tonları, öylesine bir felaket tellâllığı fonksiyonu icra ediyordu ki, felaket korkusuna kapılmamak imkânsız gibiydi. O kadarla da kalmıyordu, bu felaketin müsebbibi olmakla itham edilen kuşlara karşı da bir tür düşmanlık hissetmeye başlıyordunuz. Neredeyse, "ben öleceğime, ailemden birine bir zarar geleceğine bütün kuşlar ölsün isterse!" moduna giriyordunuz.

Kuş gribi meselesini unuttuk bile, üzerinden epeyce geçti ama bir türlü geçmek bilmeyen öylesine müzmin krizlerimiz var ki, felaket duygusu bir anlamda normalleşti, sıradanlaştı. Daha kötüsü bu felaketin müsebbibi sayılanlara karşı hissedilen düşmanlık da normalleşti ve sıradanlaştı. Biz düşmanlığa, öfkeye, krizlere fazlasıyla şerbetlenmiş bir milletiz galiba; sorunu çözüp krizden kurtulmak yerine krizle, şiddetle, düşmanlıkla yaşamaya alışmayı tercih ediyoruz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gücü yeten yetene demokrasisi

Hidayet Şefkatli Tuksal 02.08.2012

Televizyonda genç bir adamın karşısında **sıraya dizilen polisleri** gördüğümde şaşırmıştım. Genç adamın kim olduğunu ve olayın aslını öğrenmeden önce, polisten şikâyetçi olan sıradan bir vatandaşa teşhis yaptırılıyor diye düşünmüştüm. Herhâlde karakolda dayak yedi, ya da bir polisin hışmına uğradı da şikâyetçi olmuş, hakkını arıyor zannettiğim genç adamın bu tavrı bana öyle anormal falan gelmemişti. Genelde filmlerden izlediğim kadarıyla bu teşhis işinin geridekileri göstermeyen bir cam arkasından yapıldığını hatırlasam da, Anadolu'nun her yerinde böyle bir teçhizat bulunmayabilir gerekçesiyle, böyle kanlı canlı ve yakın mesafeden bir işlemi yadırgamamıştım. Hatta biraz isteksizce de olsa polislerin "sade vatandaşın" karşısına dizilmesi, vatandaşa gösterilen saygı bana bir anda, demek ki böyle de oluyormuş, vatandaş polis karşısında hakkını arayabiliyormuş, kimse de bir şey diyemiyormuş mealinde duygular yaşatmıştı. Tabii bunların hepsi saniyeler içinde geçti zihnimden. Sonra olay aydınlandı. Aslında zihnimden geçenler pek de yanlış değilmiş ama bir farkla. Sıradan vatandaş iktidar partisi milletvekilinin oğluymuş. Böyle olduğu için bir CHP milletvekili, sıraya dizilen polislerin durumunu **"tüyler ürpertici"** bulduğunu dile getiren ve gözlerindeki korku dolu bakışları çok önemseyen açıklamalar yaptı ki, herhâlde bir muhalefet partisine yakışan budur! Sayın Hükümet Sözcüsü de,

aşağı yukarı CHP'li vekilin baktığı yerden olayı ele alarak, **yakışksız** bulduklarını belirten bir beyanda bulundu ki, onlara da yakışan budur!

Ancak **ben "sıradan vatandaş" profilimle işin farklı bir yerinde duruyorum.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kılıçdaroğlu'yla iftar ve klonlanacak erkekler

Hidayet Şefkatli Tuksal 09.08.2012

Aslında durum hiç iç açıcı değil. Hem Şemdinli'den gelen haberler, hem de yanı başımızda Suriye'de yaşanan dram, insanda keyif meyif bırakmıyor. Fakat gene de **ateş düştüğü yeri yakıyor ve biz, şimdilik uzakta olanlar ise, ateşin düştüğü yerde neler olduğunu anlamaya, anlamlandırmaya uğraşıyoruz.** Ya da, bomba imha ekibinin çalışmalarını çekirdek çitleyerek izleyen gençlerin durumunda olduğu gibi, artık **"olağanüstü" bir durum kalmadı, bütün bu savaş ve şiddet görüntüleri "olağan"laştı,** çaylarımızı içerken arka fonda bu görüntülerle keyfimize devam ediyoruz. Hatta artık **tecavüzle suçlanan polisleri yedirtmeyen dayanışma ruhuna, kalemle havan topunu eşit düşmanlıkta algılayan güvenlik anlayışına bile şaşırıyoruz.** Bu **travmatik ortamda** elimden başka bir şey gelmediği için **"Allah sonumuzu hayreyleye!"** deyip, travmamızı biraz dağıtmak üzere geçtiğimiz haftadan bazı notları sizlerle paylaşmak istiyorum.

Geçtiğimiz perşembe akşamı, CHP'nin müftü kökenli milletvekili **İhsan Özkes**'in daveti ile CHP Genel Başkanı **Kemal Kılıçdaroğlu** ve yeni ekibiyle iftar yemeğinde biraraya geldik. İftar davetlileri arasında, çok sevgili hocam Prof. Dr. **Hüseyin Atay, İsmail Nacar,** Samsun 19 Mayıs Üniversitesi İlahiyat Fakültesi eski dekanı **Osman Zümrüt, TRT'deki eski tatsız tuzsuz dini programların sunucusu Âsaf Demirbaş, Ayşe Sucu,** emekli Diyanet mensupları ve sendika temsilcileri vardı. İftar yapıldıktan sonra, sohbet faslına geçildi. Hüseyin Atay hocam açılış konferansı mahiyetinde bir konuşma yaptı. Arkasından söz alan davetliler de, kendi ilgi alanlarına göre **CHP liderine tavsiyelerini** içeren konuşmalar yaptılar. Kılıçdaroğlu ve ekibi söz alan herkesi **dikkatle dinlediler.** Muhtemelen bu sofrada dile getirilen **bazı şeyleri ilk defa duyuyorlardı.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Plaj mı, utanç duvarı mı

Hidayet Şefkatli Tuksal 16.08.2012

Memlekette bu kadar mesele varken nereden çıktı bu plaj muhabbeti diyebilirsiniz ama işte maalesef hayat devam ediyor. Kocaman bir ülkede yaşıyoruz, birileri operasyon yapıyor, birileri kaçırılıyor, birileri de denize giriyor. Bunu ironi olsun diye söylemiyorum, durum aynen böyle. (Şu plaj meselesine geçmeden önce, **CHP Milletvekili Hüseyin Aygün'e, ailesine ve arkadaşlarına "Geçmiş olsun!" diyor, politik bir tavır olarak "sustuğumu" belirtmek istiyorum.**)

Gündemin ağırlığından bunalan ve kafa dinlemek isteyen vatandaşların, kendilerini deniz kıyılarına atmasından daha tabii ne olabilir? Gerçi oralar da pek sessiz değil ama hiç olmazsa daha az stresli ortamlar. Ama etkili ve yetkili bir Türk büyüğünün **“halk plaja akın etti, vatandaş denize giremiyor!”** diye nida ettiği günden beri, **bu ülkede kronik bir denize girme sorununun** bulunduğunu söyleyebiliriz. Şöyle ki, **Batılılaşmamızın/ çağdaşlaşmamızın** en önemli göstergelerinden biri olarak **plaj/ deniz kültürümüz**, kadın erkek karışık ve mayolu bir şekilde bu işin icrası modeline dayanır. Ohri Gölü’nün kıyısında büyümüş bir babanın çocukları olarak bizlerin de çok küçük yaşlarımızdan itibaren bu ortamla haşır neşir olmuşluğumuz var, ancak bir farkla. Çıplaklık konusunda her zaman “sınır”ları olan annem ve babam, küçüklüğümüzden itibaren bu sınırları deniz kenarında da koruyabilmemiz için “özel” ve genele göre “daha kapalı” mayolar giymemize özen göstermişlerdir. Her sene deniz, ama her sene o diz-dirsek hizasını koruyan kapalı mayolar! Bu mayolarımız sebebiyle, küçük yaşlarımızdan itibaren ben ve kız kardeşlerim o kadar çok acıma nidasına, “Vah vah yavrum! Üşüteceksiniz!”lere maruz kalmışızdır ki, o kadar olur yani.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yas tutmaya çağırıyorum

Hidayet Şefkatli Tuksal 23.08.2012

Kötü günler yaşıyoruz. Birilerimizin ocağına ateş düşüyor ama birilerimiz ancak üzülmeye mesafesindeyiz ve gündelik hayatımıza devam ediyoruz. Ben de bu ikinci gruptayım. Bu mesafede dururken, sanki bütün gün yas tutuyormuşum gibi cümleler kurmak, kendi samimiyetim adıma bana doğru gelmiyor. Üzülüyorum, aklıma meşgul ediyor, bu konuda sadra şifa bir şeyler yazılmış mı diye bakıp duruyorum ama işte o kadar... Belki de, bu ülkenin gerçekten demokratikleşeceğini umduğumuz günlerde çok daha fazlasını yaptığımız için, bugün bana bu konuda sanki kişisel olarak hiçbir şey yapmıyormuşum gibi geliyor. Neydi o yaptıklarımız? Bir kere her şeyden önce, o güne kadar çok uzağında durduğumuz, hatta ideolojik yaklaşımları ve tutumları itibarıyla “tehlikeli” bulduğumuz insanları, grupları dinlemeye ve anlamaya çalışmaktı. Kişisel hikâyemde Kürtler, mahallede kapı komşumuz olmak dışında, böyle girdi hayatıma... Çeşitli kesimlerden kadınların oluşturduğu gruplarda, Kürt kadınlarını dinledim. Onların düzenlediği toplantılara katıldım. Birini hatırlıyorum, Beyoğlu Emniyet Amirliği’nin hemen yanı başındaki bir binada yapılan bir toplantıydı, mola için dışarı çıktığımız bir sırada, orada ne işleri olduğunu anlamadığım 14-15 yaşındaki birkaç çocuk bana “abla burada teröristler varmış, doğru mu” gibi bir şeyler söylemişti, endişelenmişim. O toplantıda duyduğum pek çok şey benim için yeniydi, zorlayıcıydı... Masalarda kitaplar vardı, biri Abdullah Öcalan’a abartılı bir methiyeydi, ben içim bulanarak bakarken, oradaki bir kadının okşarcasına kitabın üzerinde elini gezdirdiğini görmüştüm. Sonra ikimizin arasındaki farkın sebebini düşünmüştüm uzunca bir süre... Bir başka sefer, yine çeşitli gruplardan kadınlarla, çatışmalar dursun diye karlı tipili bir günde, Ankara’dan Silopi’ye doğru yola çıkmıştık, hem de külüstür bir otobüsle.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

‘Milat’ gazetesi ‘Yeni Akit’in neyi olur

İslami camiayla 30 yılı aşkın bir süredir ilişkiliyim. Pek çok farklı tipte insan tanıdım bu 30 küsur yıl boyunca. Dürüst, güvenilir, fedakâr, dost canlısı, çalışkan insanların yanı sıra, dürüstlükten uzak, güvenilmez insanlar da tanıdım. **“Bu insanların burada işi ne?”** diye düşündüğümde, bu tip insanların **sahte ve abartılı sadakat gösterileriyle** bu çevrelerde kolayca tutunabildiklerini, hastalıklı kişiliklerinin marazi özelliklerini böyle bir ortamın dost-düşman ilişkileri içerisinde meşrulaştırdıklarını, kendilerine destek bulabildiklerini gördüm, hâlâ görüyorum. Bu konularda çok yazıldı, çizildi ama ben de kendi analizimi yapayım: Dindar grupların, cemaatlerin maruz kaldığı baskılar ve bunun yarattığı **“mağduriyet”** ile birlikte, bunun müsebbibi olan bir **“zalim/düşman”** figürünün varlığı, özellikle bazı grupları ve çevreleri birarada tutan en önemli iki unsurdur. Bilginin, fikrin, tefekkürün, uzlaşmanın, anlayışın, itidalin makbul görülmediği bu gibi çevrelerde, duygusal reaksiyonlar yaratacak ajitasyonlar, sivri ve aşağılayıcı bir dil, bel altı vuruşlar, keskinlik ve kıyıcılık egemen davranış kodlarını oluşturur. Bir yandan Kur’an’a ve Hz. Peygamber’e gönülden bağlılık, tam itaat iddiası sürdürülür, bir yandan sanki kendileri bu iddianın mümtaz örnekleriymiş gibi hayalî bir pozisyon üzerinden sağa sola ahkâm kesilir, çamur atılır. Bu tür davranışlar İslami camia içinde, kendisini **“ezik”** hisseden, **“öfke ve hınç”** duyguları içinde olan birileri için, bir tür **sanal öç alma imkânı** yarattığı için, bu davranış kodlarına sahip çevreler kısmi bir itibar görür ve taraftar toplar. Düşman olarak tanımladığı kesime benzeyen davranışların ve yöntemlerin icazeti ise **“düşmanın silahıyla silahlanma”** taktiği ile verilir. Böylece aslında düşman gördüğü kesimi taklit edip, onun yöntemlerini kullanırken daha fazla onunla özdeşleşip bütünleşen ve kendi hastalıklarına diğerlerininkini de ekleyerek ağırlaşan bir vaka, bir tip çıkar ortaya.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Terör, trafik ve eğitim meselemiz

Hidayet Şefkatli Tuksal 06.09.2012

Malum bugünlerde, terör saldırıları, trafik terörü ve 4+4+4 yeni eğitim sistemi, ana gündem maddelerimiz. İlk ikisi için söyleyebileceğim çok fazla bir şey yok, iki terör türü de can almaya devam ediyor. PKK’nın cüreti ve bu cüretin sonuçları, şimdiye kadar sakın ve iki tarafa da eşit mesafede kalmaya çalışan insanları bile etkiledi. Çünkü onlar, başka çareleri kalmadığı için dağa çıktıklarına inandıkları bu insanların, işler düzelmeye başlarsa dağdan inceklerine ve şiddeti saf dışı ederek, eşit yurttaşlık temelinde bir siyasi mücadeleyi sürdüreceklerine inanıyorlardı. Ama artık bu aşamada, Kürtlerin önemli bir kısmının iradesi bu yönde olsa bile, PKK’nın iradesinin en azından bu koşullarda bu yönde olmadığı açıklık kazandı. PKK’nın yöneticileriyle, bir şekilde dağa çıkmış militan gençler arasında fark gözetken, hatta bir barış sürecinde bu lider kadro için bile çözüm önerileri düşünen yaklaşım, bu son saldırılarla birlikte dayanak noktasını kaybetmiş oldu. Bir daha böyle bir noktaya nasıl dönülür, bunu kestirmek zor. Çünkü şu anda PKK’nın bütün çabasını, tepelere bayrak dikip meydan okuyarak, iki halk arasında bir nefret ve kıyım psikolojisi yaratma çabası olarak okumak için çok fazla sebep var. Bu son saldırılar neyin faturası olursa olsun, PKK’da bunun için uygun bir potansiyelin varlığı yeterince açık. Ancak yine de, **geçmişte olduğu gibi bugün de, Kürt sorununu terörle özdeşleştirerek çözümsüzlüğe mahkûm etmenin, bu ülkenin ulusalcıları ile PKK siyasetinin ortaklaştığı bir politika olduğunu unutmadan adım atmak gerekiyor.**

Trafik terörü de bir ayrı bela olarak varlığını devam ettiriyor ne yazık ki. Başka konular arasında bunun kaynadığını ve “kader” ve “ecel” anlayışıyla karşılandığını düşünüyorum. Kader midir, ecel midir bilemem ama

bu konuyu daha çok konuşmamız gerektiğini, en azından yol ve yolcu güvenliği için daha sıkı önlemlerle birlikte, emniyet kemeri uygulaması gibi konularda daha fazla bilinçlendirme çalışmaları yapılmasına ihtiyaç olduğunu düşünüyorum.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üç konu

Hidayet Şefkatli Tuksal 13.09.2012

Bugünkü yazım için aklımda üç konu vardı. Biri **Başbakan'ın haletiruhiyesi**, ikincisi **Milli Eğitim Bakanı Ömer Dinçer'in yeni eğitim sistemine dair açıklamaları**, üçüncüsü de öğretmen arkadaşlarım ve okurlarımdan gelen telefon ve maillere dayanarak **Sayın Bakana ileteceğim taleplerdi**. Kısa kısa hepsine değinmek istiyorum. Başbakanımızın haletiruhiyesi konusunda yazacağım şeyleri aslında çarşamba günü karikatür son derece güzel bir şekilde özetlemiş. Ben de tam öyle diyecektim. Hatta geçmişte, Sayın Başbakan'ın çok sevdiği bir arkadaşımla yaptığımız bir telefon konuşmasına atıfta bulunacaktım. Henüz AK Parti'nin ikinci iktidar dönemi idi. Aynı zamanda hemşerim olan ve partinin hem kurucularından hem de perde arkasındaki etkin aktörlerinden biri olan arkadaşımla telefonda konuşuyorduk. Tabii ki konumuz siyasetti. Arkadaşım Tayyip Bey'den bahsettiği her cümlede, onu **"Sayın Başbakan Recep Tayyip Erdoğan"** şeklinde anıyordu. Ben de her cümlede bu repliği duymaktan sıkılınca dedim ki; **"Yahu şurada aramızda konuşuyorsunuz, niye Tayyip Bey demiyorsunuz da, sanki protokol konuşması yapıyormuş gibi böyle uzun bir ifade kullanıyorsunuz?"** Arkadaşım: **"Ama o bir dünya lideri!"** diye cevap verdi. Ben de **"Tamam bir dünya lideri, ama aynı zamanda senin benim gibi bir Allah kulu değil mi"** diye sordum. Arkadaşım "Evet, tabii" gibi bir şeyler söyledi. Sonra ben tekrar sordum: **"Allah aşkına bana doğruyu söyle, sen ve senin pozisyonunda olanlar, yanlış gördüğünüz bir konuda bir kere bile yüzüne karşı Başbakan'ı eleştirebiliyor musunuz?"** Arkadaşım. **"Hayır!"** diye cevap verdi. Ben de ona dedim ki: **"İşte siz bu tutumunuzla aslında Tayyip Bey'e en büyük kötülüğü yapıyorsunuz. Çünkü onu öyle bir psikolojiye alıştırıyorsunuz ki, adam artık eleştiride bulunanları 'düşman' gibi algılayacak! Ben sizi uyarıyorum, bu tarzınız ne insani ne de İslami açıdan uygun değil!"** Evet, görüldüğü gibi, **etrafında sürekli onu pohpohlayan ve bunun karşılığını da çeşitli şekillerde alan oldukça kalabalık bir partililer ordusunun eseri olan bir başbakanla muhatapız çoktandır.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tanrı, vatan, aile

Hidayet Şefkatli Tuksal 20.09.2012

Kutsallıkla ilişkilendirilmiş üç güzel sözcük... Ancak, harflerinden kan damlayan üç güzel sözcük bunlar... Bundan tam 30 yıl önce 16-18 Eylül 1982'de, İsrail'in teşviki ve yardımı ile Lübnanlı Falanjistlerin Sabra ve Şatilla mülteci kamplarında gerçekleştirdikleri vahşetten sonra, sağlam kalan birkaç duvar üzerine yazdıkları sloganlardan biri aynı zamanda **"Tanrı, vatan, aile"**... Sabra ve Şatilla vahşeti, planlanırken, işlenirken ve

sonrasında soruşturulurken, uluslararası siyasetin insanlık vicdanının çok gerisinden geldiği, hukuk oyunları ile o vicdanın sesinin kısılmaya çalışıldığı bir süreci anlatır bize, başka pek çok vahşette olduğu gibi... İnsan olmaktan utandığımız, yüreklerimizden Yaratıcıya sitemler gönderdiğimiz, var olmamızın hikmetini ve bedelini bir kez daha sorguladığımız acı hatıralar bunlar, başka pek çok acı hatıra gibi... Çünkü sadece Sabra ve Şatilla değil ki, ne cinayetler işlendi bu üç sözcük bayraklaştırılarak, ne acılar çekildi... Ne kırımlar, kıyımlar, sürgünler yaşandı şu yaşlı gezegende... Hiçbir ırk, hiçbir din mensubu, benim ellerim temiz diyemez, benim tarihim pürüpak diye böbürlenemez... Bir kısmımız, acıyla körleşmeyi ve nefretle acılaşmayı, katılaşmayı ve vahşileşmeyi seçeriz kendimize bu hatıralarla başa çıkma yolu olarak... Bu yolun kaçınılmaz sonucu ise, düşmana, kötüye, katile benzemektir. Kanı kanla, düşmanlığı düşmanlıkla, acıyı acıyla çoğaltmak ve dünyayı cehenneme çevirmektir aynı zamanda... Biz, insanlık ailesi, birbirimizi yakar, boğazlar, parçalarız... Kimi zaman ellerimizle, kimi zaman bombalarımızla...

"Hani, Rabbin meleklerle, 'Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım' demişti.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Keşke olmasaydı!

Hidayet Şefkatli Tuksal 27.09.2012

Uzun yıllarını Amerika'da geçirmiş, şimdilerde Bodrum'da yaşayan bir arkadaşım ile telefonda görüşürken, onu şaşırtan bir olay anlattı: "İri kaktüs çiçeklerinin olduğu bir mekânda oturuyordum. Tanımadığım bir kadın bana gülümsedi, selamlaştık ve laflamaya başladık. Bir ara laf kaktüslere geldi, dedi ki **'Tayyip Erdoğan'ı alıp, bu kaktüslerin üzerine oturtmak lazım'**. Ben **'Ne münasebet olur mu öyle şey!'** diye itiraz edince, **'Haaa, demek sen Tayyipçisin, o zaman herhalde sen Kemal Kılıçdaroğlu'nu bu kaktüslere oturtmak istersin!'** diye karşılık verdi. Ben de **'Ne münasebet, ben Kemal Bey'e de kıyamam, niye onun için böyle bir şey düşünüyüm?'** dedim. Ancak bu karşılığımıza rağmen aramızda spontan bir şekilde başlayan muhabbet birden sona erdi, kadın kalkıp uzaklaştı. Nasıl bir anlayış bu, ben anlamadım!"

Evet, anlaması zor ama bu ülkede yaşayanlar için sıradan bir **tarafdarlık/ düşmanlık** manzarası ne yazık ki. **Ölümüne dost/ yandaş/ tarafdar** olmakla **ölümüne düşman/ karşıt/ muhalif** olma denklemi. Bu sakat denklemin, Yunus Emre gibi bir değere sahip olmakla övünen bir coğrafyada maya tutmuş olması gerçekten çok tuhaf. Üç günlük dünyada, beşerin her daim şaşabileceği, düşmez kalkmaz olanın yalnızca Allah olduğu bilgisinden hareketle, günahkârdan ümit kesmeyen, tövbe kapısının daima açık olduğuna inanan insanların, siyasi rakiplerine karşı husumet ve düşmanlıkla muamele etmeleri gerçekten garipsenecek bir durum. Ancak siyasal kültürümüzün, Osmanlı dönemi de dâhil olmak üzere, en köklü husumetlerin boy verdiği, kardeş katlinin bile caiz görüldüğü bir kıyıcılıkla malul olduğu gözönüne alınırsa, bu garipsemeyi garipsecek de mümkün görünüyor.

12 Eylül bize başörtüsü yasaklarıyla dokunmuştu daha çok. Bir de devrimci kuzenlerimin acılarıyla... Ama 28 Şubat, nasıl olduğunu bile anlamadan tepemizde patlayan bir bomba oldu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tek adamlığın vebali

Hidayet Şefkatli Tuksal 04.10.2012

Pazar gününden beri AK Parti kongresini ve onun genel başkanı Recep Tayyip Erdoğan'ı konuşuyoruz. Gerek eleştiri, gerek övgü ya da ikisini de içeren değerlendirmeler bağlamında kendisinden bu kadar bahsettirebilmesi, kabul etsek de etmesek de siyasi bir başarı. Pazar günü yüksek düzeydeki koruma tedbirleri sebebiyle binaya girmekte biraz zorluk çeksek de, STK kontenjanına ayrılmış sıralardan kongreyi izleyebildik. Ben o salonda, Sayın Erdoğan'ı çok başarılı bir orkestra şefi konumunda gördüm. Konuşmaya giriş olarak seçtiği şiir, hem şairinin hem de okuyanın yürek gücünü taşıyordu ve o duyguyu salondaki pek çok insana geçirebildi. Şiir bittiğinde gözlerini silenler arasında ben de vardım. O yüzden şiiri küçümsememek lazım. Üstelik şiir bazen yalnızca bir şiir değildir, ondan çok daha fazla bir şeydir ki, o gün de öyleydi. **Sezai Karakoç**, 80'lerin dindar üniversiteli neslini en çok etkileyen şairlerden ve düşünce adamlarından biridir. Bir yürek ve düşünce mimarıdır. Onu bizler ya da özelleştireyim benim için bir başvuru kaynağı hâline getiren şey, Doğu-Batı mücadelesinde, Doğulu kodları yeni bir duyuş ve yeni bir dille ifade etmesi ve bunu yaparken "yürek zihin korelasyonunu" bana göre mükemmel bir şekilde kurabilmiş olmasıdır. O bu mücadelenin "celalli/hoyrat" seslerinden biri değildi. Batı'yı eleştiriyordu ama yok saymıyordu ve yok olmasını dilemiyordu. Doğulu ve İslami kodları da, fıkıh esaslı bir şeriatçılıktan çok ötede, ilahi iklimi açılmış gönül kapısından gelen ilhamlara dayanıyordu. Bu yüzden sevdik ve saydık onu, kendisine değilse de kitaplarına öğrenci olduk. Karakoç bence hep bir münzevîydi; şimdi de öyle. Misyonuyla özdeşleşmiş "Diriliş" isimli bir siyasi partisi olsa da, ara sıra basın bildirileri yayımlasa da, o hâlâ bir münzevî.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnsanlar ve isimler

Hidayet Şefkatli Tuksal 11.10.2012

Bu hafta iki bürokratin yaptıkları açıklamalara gelen tepkileri konuşuyoruz. Bir toplantıda, 2005 yılında bir konferansta **"Dağda ölen teröriste ağlayamıyorsanız insan değilsiniz!"** dediğini hatırlatan Diyarbakır'ın yeni Emniyet Müdürü **Recep Güven**'in basına akseden bu sözlerine cevaben, MHP lideri **Devlet Bahçeli** ve **Başbakan** teröristlere ağlamadıklarını, ağlamayacaklarını gayet sert bir şekilde açıkladılar. Bahçeli müdürün istifasını isterken, Başbakan Emniyet Müdürü'ne "işine bakmasını" söyledi. Böylece **Erdoğan'la Bahçeli'nin neredeyse bire bir örtüştükleri bir fotoğraf karesi çıktı ortaya**. Bu şaşırtıcı bir şey değil artık, aylardır yazılıp çizilen bir tesbit. Hatta AK Parti de MHP gibi muhalefette olan bir parti olsaydı o kadar sorun da edilmezdi, milliyetçi tabana yönelik gaz alma filan denebilirdi. Nitekim CHP lideri tam da bu anlamda bir değerlendirme yaptı zaten, ama AK Parti muhalefette değil, iktidarda ve Kürt meselesinin çözümü konusunda birinci dereceden sorumlu ve yetkili mevkide bulunuyor. Bu konumdayken Sayın Başbakan, Devlet Bahçeli ya da Kılıçdaroğlu gibi davranma hakkına sahip mi, sorun bu. Bence bu hakka sahip değil, çünkü bu ülkede kime sorsanız, Kürt sorununun çözümü konusunda akla gelecek en son isimler Devlet Bahçeli ve Kemal Kılıçdaroğlu olacaktır. Bahçeli dediğinizde, şimdiye kadarki bütün söylemleri **"çözmek"** değil, **"ezmek"** üzerine kurulmuş bir parti ve liderinden bahsetmiş oluyorsunuz. Kılıçdaroğlu ise, doğrularla yanlışları aynı paragrafta kendisine özgü bir mantık örgüsü içinde zikredebildiği için, daha uzun süre muhalefette kalmaya mahkûm görünüyor. Ancak şimdilerde **Başbakan'ın da Kılıçdaroğlu tarzı cümleler kurmaya başlaması ve Bahçeli gibi refleksler**

veriyor olması, bu ülkede çözüm bekleyen herkesi endişelendiriyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Okulda cinsel taciz

Hidayet Şefkatli Tuksal 18.10.2012

Cinselliği konuşamayan toplumlar, cinsel suçları da konuşamıyorlar. Almanya’da öğretmenlik yapan bir arkadaşım, daha ilköğretimin ilk sınıflarından itibaren cinsellikle ilgili derslerin verildiği okulunda 1. Sınıf’ın dersini takip ederek bu dersin nasıl verildiğini gözlemlediğini anlatmıştı. Tabii bu dersin verilme ortamı, cinselliğin ergenlikle birlikte günah ve utanma duygusu olmadan yaşanabileceği kabulü üzerine inşa ediliyor. Müslüman toplumlara baktığımızda ise cinsellik konusunda belli sınırlamaların varlığını görüyoruz. Ancak bu sınırlamalar cinselliğin konuşulabilmesine engel değil. Zira literatüre baktığımızda, poligaminin yaygın olduğu ve cinselliğin neredeyse ergenlikle beraber başladığı Hz. Peygamber döneminde cinsellik konuşmanın, cinsel konularda soru sormak ve cevap almanın yadırganmadığı, hatta teşvik edildiğine dair pek çok hadis rivayeti bulabiliriz. Ancak bu rivayetlerin, bizimki gibi resmen tek eşli ve bir bakıma püriten toplumlarda ne kadar etkili olduğunu pek bilemiyorum. Kişisel gözlemlerime ve öğretmenlik deneyimime dayanarak söyleyebileceğim şey, özellikle ailelerin çocuklarıyla bu tür konuları nasıl konuşabileceklerine dair bir fikirlerinin olmadığı gerçeğidir. Belki böyle bir eğitim alsalar, onlar da çocuklarına bu tür konularda rehberlik etmekten çekinmezler, ancak “kaş yapayım derken göz çıkarma” korkusu yüzünden çekingen davranmaya devam ettiklerini düşünüyorum. Cinsellik konusunda çocuklarıyla hiç muhatap olmayan bir anne-babanın, çocuklarının maruz kalabileceği cinsel taciz gibi durumlar hakkında da bir uyarıda bulunabilmesi pek kolay değil.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alın silahlarınızı ve ...

Hidayet Şefkatli Tuksal 25.10.2012

Öncelikle Kurban bayramınızı tebrik ediyorum sevgili *Taraf* okurları, inşallah bayram atmosferine az çok yaklaşan bir bayram yaşarsınız diye temenni ediyorum. Temennimde bir eksiklik bulabilirsiniz ama bayrama girerken yaşanan seller sebebiyle ortaya çıkan can ve mal kayıpları, cezaevlerinde yaşanan ve dışarıya da yayılan açlık grevleri ile muhtemel trafik kazaları, beni ferahfeza bir sağlık mutluluk temennisinde bulunmaktan alıkoyuyor, kusura bakmayın. Bu yazıyı yazdığım arife günü, hâlâ çatışma ve ölüm haberleri akıyor televizyondan ve ben artık bu atmosferde yaşamaktan fazlasıyla bunaldığımı hissediyorum. Televizyonu kapatmak ve kendi gündelik işlerime dönmek bir çözüm olabilir ama yapamıyorum ve bu karamsar psikoloji bir kara delik gibi beni yutuyor.

Bu ruh hâlinde debelenirken, **Ekopolitik** adlı düşünce kuruluşunun koordinatörü olan **Tarık Çelenk** aradı ve benim de içinde bulunduğum **Temas ve Diyalog** grubunun çalışmaları üzerine biraz konuştuk. Ancak onu yakalamışken ben de ona Ekopolitik’in çalışmalarını sordum, zira 2005 yılında kurulan Ekopolitik’in 2006-2011 yılları arasında koordinatörlüğünü yapan, halen de İcra Kurulu üyesi olan Tarık Çelenk koordinatörlüğü

döneminde ünlü psikiyatr **Vamık Volkan** ile birlikte Kürt meselesiyle ilgili olarak çok ilginç çalışmalara imza atmıştı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeniden umutlanalım diye

Hidayet Şefkatli Tuksal 01.11.2012

Şu sıralar açlık grevleri ve buna hükümet kanadından verilen cevaplarla, yeniden sıkışmış, sıkıştırılmış bir çözümsüzlüğü yaşıyoruz. Biraz umuda ihtiyacımız var. Ben bu umudu, size geçen yazımda bahsettiğim **Ekopolitik**'in 2009 yılında Prof. Dr. **Vamık Volkan**'ın moderatörlüğünde düzenlediği **“Türkiye’nin Büyük Çatısı: Mezkûr Meçhul Mesele”** başlıklı çalıştay notlarından oluşan belgede buldum. Yeniden umutlanalım diye buraya bazı cümleleri aktarmak istiyorum:

Murat Belge: Yani bir tabanda sıradan, basit insanlar olarak yaşadığımız düzeyde **yeniden Türkler ve Kürtler birbirimizle el sıkışmayı, birbirimizle konuşmayı, birbirimizin derdini paylaşmayı öğrenmemiz, en önemlisi beraber iş yapmayı yeniden öğrenmemiz gerekiyor**. İkincisi de, Osmanlı’dan da devraldığımız bir yapıyla Alevi olabilir, Sünni olabilir, halklar açısından Türk olabilir, Kürt olabilir, CHP’li olabilir vs. bunların hepsi hâlâ bir cemaat yapısı gösteriyor... Yani **bu çözüm için alacağımız tedbirler yasal, eğitimsel, vs., vs. yani bu topluluk, küçük topluluk mantığını aşıp, bu toplulukları bir toplum olarak biraraya getirmeye yönelik tedbirler olmalı**.

İbrahim Kalın: ...Cumhuriyet’in kuruluş dönemindeki temel ideolojik sapma yüzünden buradayız zaten. Yani seküler bir din üretiyorsunuz, aslında farklı bir yönetim modeli üreteceğim derken. Siz geleneksel dünya görüşünün yerine yenisini ikame ediyorsunuz ama adına sekülerizm diyorsunuz. Veya başka bir şey diyorsunuz ve bir zaman sonra bu, artık o ihtiyacı karşılamıyor. İşte orada dinle demokrasi çatışıyor. Tarihle etnisite çatışıyor. Kültürle başka unsurlar çatışmaya başlıyor. **Acaba bu ortak paydalar diye genişletebileceğimiz bir alandan bahsedebilir miyiz?** ...İşte bir İdris Bitlisi ile Yavuz Selim arasındaki mutabakat dediğinizde bir tarihî referans var orada. Nasıl yorumlarsanız yorumlayın. Objektif olarak orada bizim bugünkü söylemimizi kaç yüz sene sonra, neredeyse beş yüz yıl sonra belirleyen bir tarihî referans var. Herhâlde bunu da yok sayamayız. Şimdi burada bu ortak paydaları oluştururken ben üç şeyin belki önemli olduğunu, yani düşünmemiz açısından ifade etmek istiyorum. **Bir tanesi, bu ortak yaşama iradesini şekillendirecek objektif şartların biraz Marksıl bir ifadeyle söylemek gerekirse objektif şartların oluşması meselesi**. Yani bu, şu an Kürt meselesini konuşuyoruz. Ama yarın belki Alevi meselesini bu bağlamda konuşacağız. Veya gayri Müslim azınlıkları konuşacağız. Çünkü açılım süreci muhtemelen bizi o tartışmalara da götürecektir, daha farklı şekillerde. **Objektif şartların oluşması gerekiyor. Ama bu tek başına yeterli değil. Bir iradenin de olması lazım**.

Şerafettin Elçi: Şimdi Kürtlerin... Bir kere iki kavramı birbirine karıştırmamak lazım; birlik ve beraberliği, birbirine karıştırmamak lazım. **Birlik, egemen olanın diğerlerini kendi potasında eriterek kendisine benzetmesidir. Ama beraberlikte herkesin kendi yapısını, kendi öz varlığını koruyarak beraber yaşayabilme iradesi gösterir**. Eğer bir toplumda farklılıklar ne olursa olsun beraber yaşama iradesi varsa, o toplumda bütünlük var demektir. Bütünlüğü bu anlayışla aramamız lazım.

Sırrı Süreyya Önder: Ben de çözüme dair bir şey söyleyeceğim. Yönetmenim. Ve insanla uğraşan, öykülerle uğraşan birisiyim. Bu topraklarda, bütün bu Anadolu coğrafyasında folklorik olarak, en kalabalık ritüele sahip olan şey, yastır. Düğünler, doğumlar, askere göndermeler falan, atıyorum beş on başlıktan ibaretse; yas, yüzlerce ritüele tabidir. Tıraş olunmaz, eşile yatmaz, işte, on gün hamama gitmez, üç ay düğüne gitmez. Bölgeden bölgeye farklılık gösteren binlerce şey vardır. ...**Biz, insanlar yasını tutamadı bu coğrafyada. Bu, çözüme giden kanalların açılmasının önündeki en büyük içsel engellerden birisidir. Latin Amerika ülkeleri, bunu sivil inisiyatifle kurumsallaştırdılar. Gidiyorlar, insanları sadece dinliyorlar. Ve bu muazzam bir sağaltım yerine geçiyor.** ...Henüz, günceldeki acıların, her iki yöndeki acıların da yasını tutamadık. Öndeki en büyük engel bu empati noksanlığıdır.

Bayram Bozyl: Buradaki katılımcıların bazıları savaştan, savaşın devamından söz ediyorlar. **Fakat sırtında yumurta küfesi olmayanlar bakımından savaştan söz etmek kolay.** Oysa bu ülkede askerî yetkililer, Genelkurmay Başkanı Kürt sorununun savaşa çözülemeyeceğini söylüyor. Efendim, 1907'li yılların mantığıyla Türkiye'nin yönetilemeyeceğini çok şükür artık ordu anladı, hükümet anladı, Milli İstihbarat Teşkilatı anladı, bu olaya en çok vâkıf olan kurumlardan birisi. **Demek ki Türkiye bir süreci, inkâr sürecini, yok sayma sürecini geride bırakmıştır. Yeni bir süreç başlamıştır. Bu konuda şimdiden umutlu olduğumu, umutlu olmak gerektiğini söyleyebilirim. Ben de şahsen bu sorunun bir zaman sorunu olduğunu, aşamalar, süreç olduğunu biliyorum. Bu günden yarına seksen altı yıllık bir sorunu bir anda çözülemeyeceğini biliyorum. Bu gerçeklik içindeyiz. Sanırım bundan sonra yapılacak şey gerçekten konuşmaya başlamak ve özgürce tartışabilmektir.**

htuksal@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ölenler ölmüş olsa da...

Hidayet Şefkatli Tuksal 08.11.2012

Geçtiğimiz perşembe çok şiddetli bir griple boğuşuyordum ancak cuma-cumartesi günü Mardin'de yapılacak olan bir sempozyumu izlemek üzere önce uçakla Diyarbakır'a gittim, sabah da minibüsle Mardin'e geçtim. Diyarbakır uçağına binerken, eşofmanlı ve sırt çantalı, küçük oğlumun yaşlarında birkaç gencin konuşmasına şahit oldum. **"Sen de mi kaydırmasın"** diye soruyordu sarışın bebek yüzlü olanı esmer gence. Verilen cevaplardan, orada birbirini bulmuş bu gençlerin komando birliklerinden güneydoğuya, yani sıcak çatışma alanına kaydırılan askerler olduğunu anladım. O bebek yüzlü sarışın çocuk, katılacağı birliğin bulunduğu yere gidecek yol olmadığı için helikopterle **"atılacaklarını"** söylüyordu arkadaşına. **Yolu bile olmayan bir dağ başına "atılacak" bu çocuk için içimde bir yerler "cız!" etti aniden.** Ancak çocuk yüz hatlarındaki gerginliğe rağmen sakin görünüyordu, ben de herhâlde bunun eğitimini almışlardır diye düşündüm. Sonra uçağına bindik. Yanıma oturan bir başka asker çocuk, emniyet kemerini orasından burasından çekştirip, bir türlü nasıl bağlanacağını çözemeyince, uçağı ilk defa bindiğini anladım. Sarışın çocuk iki arkamda çaprazıma oturmuştu. Uçak kalkmaya hazırlanırken, aralarda hızlıca gidip gelen bir hostesi durdurdu ve bir şeyler söyledi. Onun ne dediğini duymamıştım ancak hostesin verdiği cevaptan, çocuğun uçaktan korktuğunu ve bayılma endişesi içinde olduğunu anladım. İşte o an, içimdeki "cız!" sesi büyüdü, büyüdü, ta yüreğime kadar işleyen bir acıya dönüştü. Demek uçakta bayılmaktan korkan bu çocuk, birliğine havadan helikopterle atılacaktı... Uçağına baktım, gerçek o kadar çıplak ve aleni şekilde ortadaydı ki... **Uçağın diğer yolcuları, yani bizler; yasını**

başını almış, işlerinde güçlerinde, iyi kötü bir düzen tutturmuş olanlar, hayatlarımıza rahat rahat devam edebilecek diye, bu “uçaktan korkan ana kuzuları” Allah’ın bilmem hangi dağında PKK yolu gözleyecek ya da operasyona çıkacaktı öyle mi? O an içimden bin tane bela okudum bu horoz dövüşünün patronlarına, önderlerine, siyasetçilerine, hepsine, hiç ayırt etmeden tümüne.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

BİZ’e güvenip de kavga ediyorsanız...

Hidayet Şefkatli Tuksal 15.11.2012

Sivil toplum dünyasıyla tanıştığım dan beri, ömrümün pek çok saati “hak arama” mücadeleleri içinde koşuşturmakla geçmiştir. Bu koşuşturmalar içinde, kendi kişiliğimin şekillendiği iklimin dışında, başka dünya görüşlerine, hakikat anlayışlarına, tarih okumalarına sahip insanlarla karşılaşmak; onlarla doğal ya da sanal yollar dışında, yüz yüze can cana muhatpap olmak, yeryüzündeki serüvenimde benim için büyük bir şans olmuştur. Her karşılaşma bir etki bırakmıştır bende ve dönüştürmüştür. Üzerimde bütün tanıdıklarımın, okuduklarımlarımın hatta dost-düşman herkesin hakkı vardır hülasa... Ancak, bu koşuşturmalar sebebiyle, çocuklarımların aç kaldığı, annesiz kaldığı olmuştur. Büyük bir tutkuyla sevdiğim ilahiyat serüvenim yarım kalmıştır. Derin düşünme, kendimle baş başa kalma ihtiyacım ise ancak uykusuz geceler pahasına kısmen gerçekleşebilmiştir. Bu hengâme içinde, eşim ve ailem ise hep en azla yetinmek durumunda kaldıkları hâlde, manen ve maddeten desteklerini sürdüren gizli kahramanlarımdır. Aslında bambaşka bir tarzda, diyelim ki mesela mezun olduğum, doktoramı yaptığım kendi fakültemin kütüphanesinde, akşama kadar akademik çalışmalarımı büyük bir mutluluk ve tatmin duygusuyla geçireceğim, aldığım yolu görüp hissedebileceğim, evime döndüğümde de eşimle, çocuklarımla ilgilenerek; aile büyüklerime evlatlık-gelinlik yaparak geçirebileceğim bir hayatı sürdürmek yerine, bu kadar yıldır uğraşıp didinmeden sonra, dönüp dolaşıp aynı noktaya geri geldiğimiz bir kısır döngünün Sisifos kaderli aktörleri durumunda olmak gerçekten çok acı veriyor. Bu kocaman ülkede herkese daha fazla özgürlük ve insan onuru nasip olsun diye, insanlar birbirini daha çok sevsin ve daha az düşman olsun diye, uçlar arasında mekik dokumaktan yorulmuş bedenlerimiz ve zihinlerimiz, şu geldiğimiz noktada yaşadığımız büyük hayal kırıklığını artık taşıyamaz durumda inanın.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bölünmemek için Kürtleşmek zorundayız

Hidayet Şefkatli Tuksal 22.11.2012

Bugün size, hafta sonu (17-18 kasım) katıldığım, MAZLUMDER’in düzenlediği **İkinci Kürt Forumu**’ndan bahsedeceğim. İznik Gölü kenarında, harika bir doğal güzellik içinde gerçekleşti bu forum. Düşünenlere, organize edenlere, ağırlayanlara ve katılanlara teşekkür etmek lazım, çünkü saatlerce süren oturumlarla, her tür farklı görüşün rahatlıkla dillendirildiği ve tartışıldığı bir toplantı oldu. Ayrıca aralarda ve gece devam eden sohbetlerle gerçekten önemli bir sinerji elde ettik diye düşünüyorum. Bu toplantıyı farklı kılan yanlarından biri de, İslami referanslarla çeşitli biçimlerde ilişkili olan Türklerle Kürtlerin buluştuğu bir forum olmasıydı. Bu

yüzden tartışmalarda İslami referanslar çokça kullanıldı hem Türkler hem Kürtler tarafından. Bu bakımdan mesela daha önce katıldığım başka bir Kürt forumundan (Heinrich Böll Derneği ve Diyarbakır Barosu tarafından Diyarbakır'da düzenlenen) çok daha farklıydı atmosfer. Diyarbakır'da bir ramazan ayında gerçekleşen konferansta çok az oruç tutan vardı ve mescit yoktu mesela, burada ise mescit çok kullanılan bir bölümdü gördüğüm kadarıyla. İlişkiler gayet samimi ve sıcaktı tüm farklı görüşlere rağmen. Daha önce yazılarından tanıdığım **İbrahim Sediyanî, Ayhan Geverî, Arif Koçer, Reha Ruhavî, Mehmet Efe** ve varlığından orada haberdar olduğum **Halil İbrahim Baran, Mehmet Göktaş** gibi insanlarla tanışmak benim için bu toplantının en güzel çıktılarından biri oldu.

20 yıl önce MAZLUMDER ilk defa Kürt forumu düzenlediğinde, birçok kişinin toplantıda gerçek isimlerini kullanmaktan kaçındıklarını ve toplantıdaki vurgunun "inkâr edilen Kürt kimliğinin varlığı" üzerinde yoğunlaştığını belirtti bazı konuşmacılar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kör nokta

Hidayet Şefkatli Tuksal 29.11.2012

Geçen hafta, **MAZLUMDER**'in düzenlediği **2. Kürt Forumu**'ndan öğrendiklerim üzerine yazmıştım bu köşede. Beklediğim gibi çeşitli yorumlar, değerlendirmeler ve tepkilerle karşılaştım. Bu hafta biraz bu yorum ve değerlendirmelere değineceğim. Tepkilere ise, tamamen Türk milliyetçiliğini doğal bir hak olarak gören cenahtan geldiği ve cevap olarak ne yazsam işe yarayacağına dair bir umudum olmadığı için, değinmeyeceğim.

Yazımın çıktığı gün yurtdışında yaşayan bir Zaza'dan, Türklerin Kürtlere karşı uyguladığı, yok sayma, inkâr asimilasyon politikasını, Kürtlerin de Zazalara karşı uyguladığını belirten bir mail aldım. Başka bir yorum da, hâlihazırda PKK'nın Süryaniler üzerine büyük bir baskı uyguladığına dairdi. Bu iki bilgiyi, bu mesele üzerine kafa yoranlara, dikkate almaları dileğiyle havale ediyorum. Kendi adıma yapabileceğim ise, bu iki grubu da yakından takip ederek, sorunlarına daha fazla vâkıf olmaya çalışarak, onların da adaletten ve eşitlikten bütün yurttaşlar kadar pay alabilmeleri için destek olmaya çalışmak olacaktır.

Hatırlarsanız yazımın başlığı "**Bölünmemek için Kürtleşmek zorundayız**" şeklindeydi. Artık bölünmeyi ve ayrı bir devlete sahip olmayı isteyen Kürtler için de bu fikrin pek cazip olmadığını anladım gelen yorumlardan.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

YÖK 'görevsizlik kararı' verebilir mi

Hidayet Şefkatli Tuksal 06.12.2012

Herhangi bir üniversitede görevli bir öğretim üyesi, haksızlığa uğradığını düşündüğü bir konuda üniversite yönetimi hakkında şikâyetçi olduğunda bildiğiniz gibi Savcılık YÖK'e başvurup, soruşturma için izin istiyor. Bu

durumda usule göre yapılması gereken şey, **YÖK üyelerinden teşkil edilecek üç kişilik bir komisyon kurulması ve şikâyetçi öğretim üyesinin iddialarının incelenmesidir**. İlgili komisyon, kanunda yazılan iki seçeneğe göre karar vermek durumundadır ki, bu da ya iddiayı ciddi bulup **“lüzum-u muhakeme”** ya da iddiayı gayri ciddi bulup **“men-i muhakeme”** kararı vermektir. Bu iki karardan hangisi verilirse verilsin, iddia sahibi iddiasını sürdürdüğü müddetçe, dosyanın Danıştay’a giderek dava konusu edilmesi sonucu çıkıyor. Fakat bizim YÖK, **Doç. Dr. Ahmet İnan**’ın yaptığı başvuruya karşı, bu iki seçenekten birini karar olarak vermek yerine, sanki bir mahkeme gibi **GÖREVSİZLİK** kararı veriyor. Buradan konunun uzmanı hukukçulara sormak istiyorum: **YÖK, böyle bir GÖREVSİZLİK kararı verebilir mi?** Eğer veremez ise, hâlihazırda verilmiş olan bu kararın, şikâyet konusu olan kişilerin yargılanmasını engellemek gibi kayırcı bir niyete mebnî olduğunu düşünebilir miyiz?

Biraz sıkıcı bir başlangıç olmuş olabilir, ama bu ülkede bürokratik yapılanmanın bir noktasındaysanız ve başınız **“âmir”** denen insan sınıfıyla bir kere derde girmişse, ömrünüzün sonuna kadar bir şekilde mimlenirsiniz. Hele bir de Kürt’seniz, Kürt siyasetinin içinde yer aldıysanız, yazan çizen konuşan bir akademisyenseniz, kaldığınız lojmanda verdiğiniz oy yüzünden takibe uğrarsınız, okul müdürleriniz hakkınızda soru sormak için gelen polislerle bunaltılır ve siz haberiniz bile olmadan, amirleriniz tarafından geleneksel deyimle **“fitne çıkarma potansiyeli bulunan”** veya düpedüz **“fitneci şerefsiz”** olarak mimlenirsiniz. Doç. Dr. Ahmet İnan, Türk ve Kürt bir ebeveynden, Kürtçe konuşulan bir ailede dünyaya geldi. Kürtçeye dair ilk travmasını, bana telefonda anlatırken gözyaşlarına hâkim olamadığı kadar acıtıcı bir şekilde, ilkokulun daha ilk günlerinde yaşadı. İlahiyat fakültesini bitirdi ve bir yandan akademik çalışmalarını sürdürürken, bir yandan da öğretmenlik yaptı. 1993 yılında **Nûbihâr** dergisinde yazmaya başladığı zaman, polisler sürekli müdürlerini ziyaret edip hakkında bilgi istediler. Öğretmenler kurulunda, öğretmen Ahmet İnan’a **“O fitneci sensin şerefsiz!”** diye bağırان okul müdürü cüretini bu ziyaretlerden alıyordu tabi ki. Müdür hakkında kaymakama şikâyetle bulunan İnan, imzaya açılan ve sanki her şey normal seyretmiş gibi sunulan kurul tutanağının fotokopisini çekirmek üzere alıp dışarı çıktığı için, tartıştığı müdür tarafından düzenlenen sicilinde **“evrak hırsızlığı yapmıştır, iftira edebilir”** notunu taşıdı yıllarca, üstelik bundan da ancak 2005 yılında haberi olabildi.

Daha sonra doktorasını bitirip akademisyen olarak üniversiteye geçen İnan, DTP’nin desteklediği bağımsız aday olarak milletvekili seçimlerine girdi. Kazanamadığı gibi, başı da dertten kurtulmadı. Bir yandan kendi uğradığı haksızlıklarla ilgili hukuk mücadelesini sürdürürken, bir yandan atılan iftiralar ve açılan davalarla uğraşmaya devam ediyor. Yazıyı, bir **“Kürt kardeşimiz”**’in, bu güzel **“Türkiye”**’mizde maruz kaldığı husumetin boyutunu gösteren bir alıntıyla bitiriyorum:

“Bunun tek çaresi, Ahmet İNAN’ın cezaevine, münferit bir hücreye konularak insanlardan irtibatının kesilmesidir.” (İlahiyat F. Dekanı A. ÜNALAN’ın açtığı tazminat davasının dilekçesinden alınmıştır.)

htuksal@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir taciz soruşturmasının serencamı

Hidayet Şefkatli Tuksal 13.12.2012

Hatırlarsınız, 18 ekim tarihli “**Okulda cinsel taciz**” başlıklı yazımda, Ankara’da yaşayan bir öğretmen okurumun görev yaptığı okulda yaşanan ve kendisinin konuyla ilgili şikâyet dilekçelerine rağmen, (üzerinden dört ay geçtiği hâlde) müfettiş gönderilmemesi ve soruşturma açılmaması meselesini konu etmiştim. Yazının yayımlandığı gün sabah saatlerinde **MEB’den arandım, konuyla ilgili bilgileri ilettim**. Ertesi günü de **İl Milli Eğitim Müdürü tarafından arandım**. Çok nazik bir şekilde, hassasiyetim için teşekkür etti ve gereğinin yapılacağını, sonuçtan da beni haberdar edeceğini bildirdi. **Şikâyetçi öğretmen arkadaş ise Teftiş Kurulu Başkanı tarafından makamına davet edildi ve o da son derece kibar bir muamele ile karşılaştı**. Ancak ikimiz de, bu kibarlığa memnun olmakla birlikte, işlerin söylendiği gibi kotarılabacağı konusunda **endişeliydik**. Nitekim endişelerimizi haklı çıkaran uygulamalar eşliğinde yürütülen bir soruşturmayı pek de şaşırmadan izliyoruz.

Öncelikle taciz içerikli bir soruşturmanın okulda psikologlar desteğiyle yapılması beklenir. Dedesi yaşındaki bir öğretmenin tacizine maruz kalmış ya da bundan haberdar olmuş ergenlik çağındaki çocukların bu konuları öyle uluorta konuşmalarını bekleyemezsiniz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eksik de olsa...

Hidayet Şefkatli Tuksal 20.12.2012

Bu haftanın gündemi kaçınılmaz bir şekilde “**Taraf depremi**”yle sarsıldı. Ben elimde eldivenler, yeni taşındığımız eve yerleşmeye uğraşırken, akşam vakti aldığım bir telefonla haberdar oldum bu depremden. Telefondaki ses korku ve panik içinde “Hidayet, *Taraf* kapanıyormuş, ne oluyor” diye soruyordu. Şaşırdım, galiba ben de panikledim. Hiçbir şeyden haberim olmadığını, bir şey öğrendiğimde onu arayacağımı söyleyerek kapattım telefonu. O gün aradığım insanlarla görüşemedim, ya çok meşguldüler, ya da onlar da benim gibi şaşkındılar ve ne yapacaklarını, çalan telefonlara ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Daha sonra internet ortamında yer alan haberler vasıtasıyla biraz bilgi sahibi olmaya başladım, sonra da Markar Esayan ve Yasemin Çongar’la görüştüm. Özellikle bu istifalara sebep olan şeyin bir baskı ya da bir saygısızlık olup olmadığını öğrenmek istiyordum ki, ikisinden aldığım cevap da böyle bir durumun söz konusu olmadığı yönündeydi. Yani yazarlar olarak tavır koymamız gereken bir durumla karşı karşıya değildik, öyle anlaşıyordu. O zaman derin bir nefes aldım, gerçekten. Çünkü *Taraf*’sız bir Türkiye tasavvuru beni müthiş ürkütmüş, büyük bir kayıp olarak görünmüştü gözüme... Hiç olmazsa kalanlarla devam edilecek olması beni müthiş rahatlattı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gelecek yılın son haftası

Hidayet Şefkatli Tuksal 27.12.2012

2012’nin de sonuna geldik, 50 yılı geride bırakmış olacağım 2013’te. Bazı insanlar yaşları ilerlese de, gençliğin umutlu heyecanından, tasasız coşkusundan nasiplenmeye devam ederler. Ben de her şeye rağmen bu coşkuyu

hissedenlerdendim yakın zamana kadar. Ancak bu yıl, dünyadaki sayılı günlerim hakkında daha karamsar demeyeyim ama daha gerçekçi oldum galiba. Bu ifadelerde üstü kapalı bir hastalıktan filan bahsetmiyorum, Allah’a şükür şimdilik sağlıklıyım, herhangi bir rahatsızlığım yok. Ama bu “sayılı gün” meselesi zihnimi daha çok meşgul ediyor. Öyle değil mi, sonuçta hepimizin teskere bekleyen askerler gibi sayılı günlerimiz var bu gezegen üstünde; yalnız biz, kaç şafak daha sayacağımızı bilmiyoruz farklı olarak. Neyse “Allah herkese hayatın ve ölümün hayırlısını nasip etsin!” deyip, kapatayım bu faslı.

Yakın gündemimize dönersek, başkanlık sistemi tartışmaları, kuvvetler ayrılığı, yeni anayasa tasarısı ve BDP’li vekillerin dokunulmazlıkları gibi siyasi konular, Başbakan’ın üst perdeden bastırmaları ve hükümet temsilcilerinin desteğiyle ana gündem maddeleri oldu ve medya aracılığıyla kısmen tartışıldı. Ancak, AK Parti yönetimini (daha doğrusu Başbakan’ı) caydırma konusunda bu tartışmaların etkisinin zayıf olduğunu hepimiz biliyoruz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Roboski yükü

Hidayet Şefkatli Tuksal 03.01.2013

Geçen haftaki yazımda 28 aralık tarihinde Uludere/ Roboski’ye gideceğimi belirtmiştim, nasip oldu gittim ve bu hafta sizlerle Roboski izlenimlerimi paylaşmak istiyorum:

Cuma sabahı uçakla Mardin’e gittik. Ekibimiz **Zeynep Tanbay**’ın “**Roboski’ye gidelim ve bu katliamı unutmayalım, unutturmayalım**” çağrısına olumlu cevap veren kadınlar ve erkeklerden oluşuyordu. Bir gün öncesinde bile Roboski’ye kadar gidip gidemeyeceğimiz belirsizdi, çünkü ortalıkta engelleneceğine dair kimi söylentiler dolaşıyordu. Gidebileceğimiz noktaya kadar gideriz kararlılığıyla yola çıktık ama yol güzergâhındaki aramalar dışında önemli bir engelle karşılaşmadan menzilimize vardık. Biz kadın olduğumuz için muhtemelen, üst baş aramasına maruz kalmadık ama erkeklerin sıkı bir aramadan geçtiğine tanık olduk. Polisler ve askerler gayet saygılı davransa da, bu tür “aşırı” güvenlik önlemleri aynı zamanda “aşırı bir acı” ima ediyor. Orada “arama” yapma pozisyonunda olanların yabancılığı, ayrışıklığını ele veriyor, muktedir olanların gücünden ziyade korkusunu deşifre ediyor. Böylece, hiç arzu etmedikleri bir “zavallılığı” muktedirliğin yapışık ikizi hâline getiriyor bu aşırı durumlar...

Yolda giderken, daha çok terörle özdeş bir şekilde isimlerini duyduğum yerlerden geçiyorum ilk kez. Özellikle “**Şırnak**” kelimesi nedense bana sadece çatışmayı çağrıştırıyor. Ancak o güzelim coğrafyayı metre metre kat ettikçe, buranın böyle bir imaja mahkûm edilmesine gittikçe daha fazla hayıflanıyorum. Büyük şehirlerin kalabalığından, gürültüsünden, binalarından bunalan insanların koşa koşa gelebileceği farklı bir doğa kucağı olabileceken, Şırnak’ın, Roboski’nin kanla yazılan şöhretine yazıklandırım. Kendi hâlinde otlayan katırlar görüyorum aralarda, ama Uludere’den sonra, katır bile artık sadece katır değil benim için, çok acılı bir hikâyenin kahramanları onlar da...

Nihayet Roboski’ye varıp, ailelerin “**ziyaret**” dediği mezarlığa geçiyoruz. Aynı tipte, biraz heybetlice yapıp, rengârenk yapma çiçeklerle süslenmiş o mezarların her birinin etrafında ellerinde fotoğraflarla aileler oturuyor. Fotoğrafların çoğu belli ki keyif anlarında çekilmiş; Roboskili gençler ileride bir gün, meşum bir gün, başlarına geleceklerden habersiz poz vermişler objektiflere, bayağı içten gülümsemişler. Gençliğin o bildik umutlu, neşeli, dingin ve muzip hâlleri var üzerlerinde. İşte her mezarın başına gittiğinizde, bu fotoğrafları görüyor ve

sonra bu çocukların oracıkta, o kahverengi toprağın altında yatmakta olduğu gerçeğiyle yüz yüze kalıyorsunuz. **Ellerinde fotoğraflarla anneler, büyükanneler, ablalar, teyzeler, kardeşler...** Ne diyebilirsiniz ki o insanlara, gerçekten “ne” diyebilirsiniz? Ben ancak “bir şey” demiş olmak için “Başınız sağ olsun, Allah sabır versin!” diyebildim ama bu cümleler benim için bile çok anlamsızdı o sırada... Anlamsızdı çünkü daha o cenazeler gömülmemişti, onlar için helallik alınmamıştı, yas bile başlamamıştı bana göre; çünkü **o çocuklar gittiler, öldüler ama mezarları açık kaldı, hepimizin gözlerinin içine bakıyorlar hâlâ...**

Mezarlıkta bütün varlığımı kaplayan duygu buydu ve bir de şu düşünce: “Bir anne nasıl yavrusunu burada bırakıp da evine gidip hayatına devam edebilir?”

Ben orada bir kadın olarak, bir anne olarak, bir Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olarak iliklerime kadar utandım. Duramadım çok fazla zaten Mardin’e kaçtım. Hikâyeleri dinleyemedim, diz dize oturamadım kadınlarla, dayanamadım. Bu ağır yükü kaldıramadım. Ya **sizler, siz muktedirler, siz bu Roboski yükü ile nasıl yaşayabiliyorsunuz, pes doğrusu!**

htuksal@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Barışmazsak ne olur

Hidayet Şefkatli Tuksal 10.01.2013

Şimdilerde barışa odaklandık. Barış herkesin gündeminde ama barış için yapılan girişimler milliyetçi kesimlerin tepkisini çekmeye devam ediyor. İşte CHP’deki patırtı ortada. Genel Başkan Kılıçdaroğlu, hükümete verdiği krediyi, şehit ailelerine verilmiş bir kredi olarak tevil etmek durumunda kaldı. MHP Genel Başkanı ve o çizgide düşünen, yazan ve siyaset yapanlar da, eleştirmeye, suçlamaya ve karalamaya devam ediyorlar. Hükümet bile bir yandan radikal sayılabilecek girişimlerde bulunurken, bir yandan da aba altından sopa göstermeye devam ediyor bazı sözcüleri marifetiyle. Barışın Kürtler tarafından nasıl karşılandığı meselesi ayrı bir yazı konusu, onu gelecek haftaya bırakıyorum. Bugün, barışma adımlarını eleştiren zihniyetin milli onur ve milli gurur söylemine biraz değinip, **“barışmazsak ne olur”** sorusunu Afyon olayları üzerinden okumaya çalışacağım.

MHP gibi barış görüşmelerine doğrudan karşı çıkma babayiğitliğini (!) gösterenlerin yanı sıra, hem barış çabalarını destekliyor görünüp hem de milli gurur ve onura halel getirilmemesi şartını ileri sürenler var. Yargım biraz sert olacak ama, geldiğimiz bu aşamada bu tavırları takınanların, bu ülkede çatışma süreçlerinde heder olan 50 bin insanın yitirilmiş hayat hakları konusunda hiçbir duyarlılık taşımadıklarına inanıyorum. Sadece yitirilmiş olanlar değil, bundan sonra yitirilecek olanlar da umurlarında değil.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İmanlı ve vicdanlı insanlara çağrı!

Hidayet Şefkatli Tuksal 17.01.2013

Kürt sorununun çözümü konusunda yol almaya devam ediyoruz ancak endişeyle beklediğimiz provokasyonların ilki ne yazık ki gerçekleşti. Bu cinayetlerin mesajının ne olduğuna dair çok spekülasyon okumuşsunuzdur, bir de ben başınızı ağrıtmayayım. Ancak bu işi hükümete yıkmaya çalışan spekülasyonu çok aptalca bulduğumu belirtmek zorundayım. Başbakan'ın siyasi üslubuna ve siyaset yapma tarzına yönelik bütün eleştirilerime rağmen, bu sefer bu sorunu çözmek konusunda gerçekten kararlı olduğunu hissediyorum. Böyle bir aşamada katliam gibi bir cinayetten hükümetin ne çıkarı olabilir? Diyarbakır'da gerçekleşecek olan cenaze töreni konusunda Baydemir'in ve yerel STK'ların sağduyu çağrısının çok isabetli olduğunu düşünüyorum. İnşallah güvenlik güçleri de sağduyulu davranır, her zamanki bildik görüntülerin aksine, barış adımlarına yakışan görüntüler izleriz.

Geçtiğimiz hafta sonu **Hrant Dink**'in 6. ölüm yıldönümü vesilesiyle düzenlenen **"Buradayız Ahparig"** başlıklı etkinliklerden birinde konuşmacıydım. **Ömer Faruk Gergerli** ve **Cemal Uşşak** Bey'le beraber, **"Çoğunluğun Sorumluluğu"** oturumunda düşüncelerimi dile getirdim. Sizlere de biraz bu düşüncelerimden bahsetmek istiyorum. Ben Türkiye'de, AK Parti'ye oy veren ve ülke nüfusunun yarısını teşkil eden insanların, ya da daha geniş bir tanımlamayla Sünni muhafazakâr çoğunluğun, kendisini bir "çoğunluk" olarak algılamadığını anlatmaya çalıştım konuşmamda. Bu yüzden, tek tek bireylerden ibaret bir çoğunluk kurgusuna dayalı analiz ve beklentilerin doğru olmadığını ifade ettim. İrili ufaklı çeşitli cemaat, tarikat ve gruplaşmalardan oluşan çok parçalı bu yapının, AK Parti'nin üçüncü iktidar döneminde bile hâlâ kendisini "mağdur" hissetmekten tamamen kurtulamadığını ifade etmeye çalıştım. Birey ve vatandaş olarak hak ettiği saygıyı görmeden büyümüş, yetişmiş bireylerin kendilerini "bireysel siyasal özne" olarak görme bilinci taşımadıklarını, bu yüzden de bireysel sorumluluk duygusu geliştirmediklerini izah etmeye çalıştım. Ayrıca, cemaat, tarikat ve gruplara hâkim olan grup içi dinamiklerin ve liderlik anlayışının da "bireysel sorumluluk" anlayışını desteklemediğini belirttim. Bu yüzden, tek tek sorumlu bireylerden oluşan bir "çoğunluk" tahayyülünün mümkün olmadığını altını çizdim. Toplumsal barış ve uzlaşma, nefret ve düşmanlık söylemlerinin terk edilmesi konusunda sorumluluk alma gibi bir tutumun, kendisini siyasal özne olarak görmeyen çoğunluktan bu yüzden beklenemeyeceğini, ancak tek tek cemaat, tarikat, grup liderlerine bu sorumluluğun hatırlatılması gerektiğini belirttim. Ayrıca, dindar muhafazakâr çoğunluğun da hızla değiştiğini, bu değişimin henüz pek farkında olunmadığını da çeşitli gözlemlerim üzerinden anlatmaya çalıştım.

"Buradayız Ahparig" etkinlikleri devam ediyor. Özellikle Tütün Deposu'ndaki sergi, Hrant Dink'in 301'den yargılanması ve ceza alması sürecinde medya marifetiyle nasıl bir cinnet atmosferinin yaratıldığını, düşmanlaştırma ve nefret söyleminin nasıl insafsız ve pervasızca kullanıldığını göstermek bakımından "tüyler ürpertici" bir gerçeklikle orada sergileniyor. 301'i zararsız bulan zihniyetin ellerindeki kanı görebilmesi için, gelip bu sergiyi bir gezmesi gerekiyor. Hrant Dink bu ülkenin kara sevdalılarından biriydi, ne var ki bahtına Ermeni bir aileden doğmak düşmüştü. Ermenileri de, tıpkı Türkler gibi Allah'ın yarattığını unutan ve Ermeni olmayı bu topraklarda bizatihi bir suç, günah sayan hastalıklı zihniyetin günahkâr odakları, sevdasına ve yerliliğine güvenerek Ermeni ve Türk toplumları arasındaki travmatik ilişkiye bir deva bulmaya çalışan bu yiğit adamı, bir 19 ocak günü katlettiler. Onun mazlum olarak öldürüldüğüne inanan ve adaletin yerine gelmesini isteyen tüm imanlı ve vicdanlı insanları 19 ocak günü AGOS'un önüne bekliyoruz.

htuksal@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kendilerine yakışanı yaptılar!

Hidayet Şefkatli Tuksal 24.01.2013

Geçtiğimiz hafta sonu değerli bir gazeteciyi ebediyete uğurladık, bir başkası için de anma töreni yaptık. **Birand** da, **Dink** de farklı kişilikleri ve mücadeleleriyle etkileyici insanlardı, bu yüzden törenleri hayli kalabalık bir katılımı yapıldı. Ben **Hrant Dink**'in anma törenindeydim. Arkadaşlarla Şişli Camii'nde buluşup önce öğle namazlarımızı kıldık, sonra korteje katıldık. Kortejle yürüyüşümüz sırasında, atılan sloganların büyük çoğunluğu ile bir fikirdaşlık ve duygudaşlık bağımın olmadığını hissettim. Klişelerin bir gücü var şüphesiz, ancak çok kullanıldığında etkisini yitiriyor bence. Her dem tazelenmiş bir şeyler söylemeyi becerebilmemiz lazım diye düşündüm yol boyunca. **AGOS**'a geldiğimizde, izdihamdan sıkışma tehlikesi yaşayarak yukarı çıktım. AGOS'un açık penceresinden, onlarca kameranın bir duvar gibi dizildiğini ve sonunu göremediğiniz bir insan kalabalığının alanı doldurduğunu görebiliyordum. İlk defa geldiğim AGOS, Hrant'ın aile fertleri ve arkadaşları ile doluydu. Bir müddet sonra **Noam Chomsky** de geldi, böylece ünlü düşünürü yakından görme ve tanışma şansına eriştim. Saat 15:00'te saygı duruşu ile birlikte konuşmalar faslına geçildi ve bu yılki anma konuşmasını balkondan ben yaptım. Daha sonra **Chomsky** ve **Rakel** de gayet anlamlı birer konuşma yaptılar. Derin devlet, işbirlikçisi medya ve tetikçiler marifetiyle öldürülmüş bir yurttaşın, bir değer, bir güzel insanın acısıyla, özlemiyle, altı yıldır tecelli edemeyen adaletin yerine gelmesi içindi bütün sözlerimiz... Ancak, anlaşılabilir (ya da çok anlaşılır) bir şekilde medyanın sansürüne uğradık. Böylece, medyanın "zararlı" görüntüleri göstermeme konusunda nasıl "tam bir mutabakat" içinde olduğunu da görmüş olduk. Birand hayatta olsaydı, o da bu sansüre katılır mıydı, bilmiyorum doğrusu. Daha birkaç ay önce, kanalında başörtülü spiker ya da sunucu çalıştırmayacağını, çünkü bunun kanalın marka değerini düşüreceğini söylemişti. Bu yüzden, Hrant için adalet isteyen başörtülü bir kadını ekrana taşır mıydı, yoksa o da mutabakata uyar mıydı, gerçekten bilemiyorum. (Ayrıca onun bu sözü de hiçbir feministin tepkisini almadı takip edebildiğim kadarıyla.) Ben 19 ocak günü, Allah ve tarih önünde konuşmuştum, ikisinin de kaydettiğini biliyorum; bu yüzden bizim medyanın kasıtlı körlüğü için "kendilerine yakışanı yaptılar" demekten başka sözüm yok.

Söz başörtüsünden açılmışken, devam eden başörtüsü yasakları ile ilgili önemli bazı gelişmelere de değineyim. **Özgür Eğitim-Sen**'in, 17 Aralık 2012 tarihinde başlattığı ve her pazartesi günü "serbest kıyafet giyme suçunu işlemek" şeklinde gerçekleştirilen "**Özgür Pazartesi**" eylemi, başka sendikalarca da desteklenerek sürüyor. Hükümete yakınlığıyla bilinen yetkili sendika **Eğitim-Bir-Sen** de, hem benzeri bir eylem gerçekleştirerek hem de **Birleşmiş Milletler Kadınlara Karşı Her Tür Ayrımcılığın Önlenmesi Sözleşmesi**'ne (CEDAW) atıfta bulunarak "1982 model darbe ürünü çağdışı kılık ve kıyafet yönetmeliği"nin acilen değiştirilmesini talep ediyor. YÖK Başkanı **Gökhan Çetinsaya**'nın hazırlanan yeni YÖK yasa taslağına, bilimsel ve akademik özgürlüklerin parçası olarak, "bilimsel faaliyet gösterme haklarının kılık-kıyafet sebebiyle sınırlanamayacağını ve engellenemeyeceğini" özel olarak, ittifakla koyduklarını açıklamış olması da sevindirici bir haber. Ayrıca BDP milletvekili **Altan Tan**'ın, orta ve yüksek öğretim kurumlarında başörtüsü kullanmanın serbest olmasına dair TBMM'ye sunduğu yasa teklifi de, hükümet tarafından nasıl karşılanacağını henüz bilmesek bile, önemli bir adım.

Başörtüsü / Kürt kelimelerinin "sorun" sözcüğü ile akrabalıkları bakalım ne zaman bitecek? Bekleyip göreceğiz inşallah!

htuksal@gmail.com

Kadın sorunundan 'rahatsız erkekler'e

Hidayet Şefkatli Tuksal 31.01.2013

Uzun zamandır **"kadın sorunu"** şeklinde kodlanan bir meseleye kafa yorarken, bütün tek taraflı kodlamalarda olduğu gibi, burada da bu kodlamanın mağduru fail/suçlu hâline dönüştüren bir yanının olduğunu fark etmiştim. Tabii ki fark eden sadece ben değilim, bu tür meselelerle uğraşan pek çok kişi fark ediyor. Nitekim **"Kürt sorunu"** kodlaması için de benzer tartışmaların yapıldığı bir süreçten geçiyoruz. Ama bu gün ben, ilk kodlama üzerinde duracağım.

2000 yılında *Kanal 7*'de, **"İslam'da kadın"** konulu açık oturuma katıldığımda, dindar kadınların, erkek egemen toplum düzeninde yaşadığı sorunların dinî anlayışlarla ilişkisi üzerine bir tartışma yürütmüştük. O gece, programdaki erkek katılımcıların neredeyse tümü, kadınların özellikle dindar kadınların, dinî anlayışlardan kaynaklanan bir sorunu olamayacağı konusunda müttetikler. 2000'li yılların Dücan Cündioğlu'sunun o akşam yaptığı tesbit sonraları neredeyse motto olarak kullanılır olmuştu: **"Dindar kadının sorunu yoktur, modern kadının sorunu vardır!"** Şimdilerde kendisindeki dönüşümleri/ açılımları ilgiyle izliyorum ama o dönemde erkek egemenliğinin tipik bir sözcüsü konumundaydı ne yazık ki. Biz de o günlerde kadınların hem mevcut modern anlayışlar hem de dinî anlayışlar yüzünden sorunları bulunduğunu anlatmaya uğraşıyorduk.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

En büyük kast

Hidayet Şefkatli Tuksal 07.02.2013

Geçen hafta **Rahatsız Erkekler** grubundan bahsetmiştim sizlere, onların çalışmalarından ve düzenledikleri bir atölye çalışmasından; ilgi görmesi beni sevindirdi. Bu köşede Rahatsız Erkekler'e mümkün olduğu kadar sıkça yer vermeye çalışacağım, bilginize... Bu günlerde Rahatsız Erkekler Grubu'nu ortaya çıkaran **Pippa Bacca** cinayetine benzer bir cinayeti, kayıp haberinden, cesedin bulunmasına ve sonraki araştırma soruşturma safhalarına kadar an be an medyaya yansıyan bir kadın cinayetini konuşuyoruz gene.

Şüyuu vukuundan beter rahatsızlık yarattı

Sarai Sierra bir aktivist, bir barış gelini filan değil; hatta İstanbul'a iddia edildiği gibi fotoğraf çekmek için gelip gelmediği bile tam olarak belli değil ama belli olan bir şey var, bu kadın hunharca öldürüldü. Günde neredeyse üç kadının kocası, eski kocası ya da erkek arkadaşı tarafından öldürüldüğü ülkemizde, bu tür cinayet haberlerine çok alışmış olsak bile, gene de bu cinayetin sarsıcı başka bir tarafı var. İstanbul'a yalnız gelmiş bir turist kadının bu şehirde güvende olamayacağını ele veren bu cinayet, vukuundan çok, medyadaki şüyuu nedeniyle rahatsızlık yarattı. Bizim kültürümüz zaten yalnız başına gezen bir kadına hiçbir zaman saygı duymaz, onun hikâyesinde tekinsiz yanlar arar ve bulduğunda da o kadının başına gelenleri hak ettiğini düşünür.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

‘Malan Barkirin’

Hidayet Şefkatli Tuksal 14.02.2013

Ne zamandır bahsetmek için vesile aradığım ancak bugüne kısmet olan bir kitap var önümde. Araştırma sürecinden beri haberdardım kitaptan ve merakla bekliyordum bir bebeğin doğumunu bekler gibi. 2012 ekim ayında bebek dünyaya geldi ve adı **Malan Barkirin** oldu **Şivan Perwer**’in bir şarkısına atıfla... “**Evlerini yüklenip bilinmeyen diyarlara gittiler**” diyordu Şivan şarkısında, “**çıyanlar ve yılanlar yedi etlerimizi**” diyordu sonra... Evet, tahmin ettiğiniz gibi “**zorunlu göç**” mağdurlarının hikâyeleri var bu kitapta, “**keşke olmasaydı, keşke bu kadar kötülük yapılmasaydı**” diye diye okuduğunuz... İki Kürt dört kadın (**Özlem Yağız, D. Yıldız Amca, Emine Uçak Erdoğan ve Necla Saydam**) tarafından gerçekleştirilen mülakatlarla, zorunlu göç mağdurlarının tanıklıkları dile getirilmiş. Kitabın önsözünde **Özlem Yağız**’ın belirttiği gibi, bu tanıklıklarda dile getirilen “**can yakıcı olayların gerçeğe ne kadar tekabül ettiği**” sorusu, “**Eksiği var, fazlası olduğunu sanmıyoruz!**” şeklinde cevaplandırılıyor Yağız tarafından. Çünkü mülakatlarda konuşulanların bir kısmı, yayımlanmamak şartıyla anlatılıyor yazarlarımıza. İnsanlar kendilerini hâlâ güvende hissetmiyorlar, o eski günlere geri dönme korkusunu hâlâ içlerinde taşıyorlar ve tedbirli davranmak istiyorlar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İhtilafta rahmet ve Taksim

Hidayet Şefkatli Tuksal 21.02.2013

1995’ten beri araba kullanıyorum. Artan araba sayısına paralel olarak yol ve park sorununun giderek çetrefilleşmesini aşağı yukarı her kent merkezinde gözlemliyoruz ancak bunun da ötesinde, pek çok caddede yayalardan çok araçların öncelendiğine, bizzat deneyimleyerek şahit oluyorum. Özellikle “protokol yolu” adı verilen güzergâhlarda, her şey arabaların kesintisiz hızlı akışını sağlamak üzere planlanmış durumda. Yayalar karşıdan karşıya geçmek istiyorlarsa, bilmem kaç basamaklı üstgeçitlere tırmanmak zorundalar. Asansör sisteminin kurulmadığı bu üstgeçitler, yaşlı, engelli ve hasta vatandaşlar için bir çözüm olmaktan çok, başlıbaşına bir sorun hüviyetinde arzı endam ediyor. Öylesine merkeziyetçi bir sistemin boyunduruğu altındayız ki, bu kadar hayatımızın içindeki bir gündelik kullanım alanı için bile kimse biz vatandaşların fikrini sormuyor, şikâyetini dinlemiyor. Yani demokrasi dediğimiz şeye hâlâ öylece uzaktan bakıyoruz. Sözü buradan **Taksim Yayalaştırma Projesi**’ne getirmek istiyorum. Adına bakıldığında, yukarıda şikâyet ettiğim genel eğilimin aksine bir iş yapılıyor izlenimi vermesine karşın, vatandaşın fikrinin sorulmadığı başka bir uygulama örneği ile karşı karşıyayız. Üstelik Taksim ahali bu konuda bir hayli örgütlendiği ve diyaloga son derece açık bir tutum sergilediği hâlde, projenin sorumluları geri adım atmak istemiyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Görünmez insanlar

Hidayet Şefkatli Tuksal 28.02.2013

Akşam karanlığı yeni bastırılmışken, kocaman kâğıt toplama araçlarının arkasında kaybolmuş insanlara rastlarım. Çok az kadın gördüm şimdiye kadar, genellikle genç erkeklerdir bu işi yapanlar. Gözleri yerededir, bakışlarınızla karşılaşmaz. Ne onların bir görünme arzusu vardır, ne de bizim gibi insanların görme hevesi. Öylece iki insan olarak karşılaşırsınız ancak birbirimizden kaçırdığımız bakışlarla, birbirimize **“yok”** muamelesi yaparız. Böyle her karşılaşma beni düşündürür, bu ilişkisizlik yüreğimi acıtır, onu gördüğümü, yaptığı işe saygı duyduğumu, kolaylıklar dilediğimi söylemek, hissettirmek isterim ancak cesaret edemem.

Gün boyunca karşılaştığımız, kendilerinden hizmet satın aldığımız pek çok insanla da, anlık karşılaşmalar/ilişkiler yaşarız. Genellikle alışılmış birkaç cümle kurarız ama bunlar o kadar otomatik ve ezber cümlelerdir ki, birbirimize değmeden geçip gider.

Daha uzun karşılaşmalarda da benzer görünmezlikler yaşanabilir. Mesela bir kabul gününde misafirlere hizmet etmek ve ev sahibesine yardımcı olmak üzere tutulmuş gündelikçi kadınların da, o kadar ortada oldukları hâlde aslında görünmez olduklarına şahit olmuştum. Misafir kadınlar neşeli ve gürültülü seslerle muhabbet ederken, onlar hiç konuşmadan ve gözümüze bakmadan hizmet ediyorlardı. Bu görünmezliği herkes kabullenmiş gibiydi, kimse yadırgamıyordu; ya da herkes rahatsızdı ama ne yapabileceklerini bilmiyorlardı.

Benim bu duruma empatim bir marifet değil aslında, bu işin kendi başıma da sık sık gelmesinden kaynaklanıyor. Bugün misal, kızım ile bir kafede oturuyorduk, bir ara ben onu kucağıma yaslayıp sarıldım. Biz ana-kız öyle sarmaşmışken, yan masadan gelen genç bir adam, hiçbir şey sormak ve söylemek zahmetine katlanmadan, kızımın oturduğu sandalyeyi kaldırdı, götürmeye yeltendi. Böyle zamanlarda kanımın beynime sıçradığını hissediyorum, kendime hâkim olmaya çalışarak **“Ne yapıyorsunuz, oraya kızım oturuyor!”** dedim. Genç adam, **“A öyle mi, ben boş zannetmiştim!”** dedi. **“Boş bile olsa izin istemeniz gerekmez mi”** sorumu duymadı bile, biraz öteden başka bir boş sandalyeyi kaptı, hevesle yan masaya geri döndü.

Bu, çok basit sıradan bir **“ihmal”** bir **“boş bulunma”** olarak görülebilir ancak, genç adamın bir **“kusura bakmayın”** lafını bile muhatabına çok görmüş olması, aslında orada hiç muhatap görmediğini ima etmektedir.

Takva körlüğü

Ya da dindar bir karı-koca ile karşılaştığınızda bazen aynı duruma düşersiniz. Kadınla canciğer muhabbet edersiniz ama adam ne selam verir, ne muhatap olur, sanki ağızsız, dilsiz bir duvar gibi öylece bekler yanınızda. Bu da takva körlüğüdür ne yazık ki. Bizim gibi kadınlar bu türden körlüklere en az öbürleri kadar sık muhatap olurlar.

Hatta bir keresinde şöyle bir olay bile yaşanmıştı. Devlet memurlarına yönelik dil kursları veren Devlet Lisan Okulu’nun bir Arapça kursunda, kadın öğrenciler en önde oturmaktadır. Derse gelen hocalardan biri, dersi hep kadınların arkasında durarak, sadece erkeklerle muhatap olarak anlatmaktadır. Bu tarz bir süre böyle devam eder ancak bir müddet sonra hoca en önde ders anlatmaya başlar. Benim iyi niyetli kadir kıymet bilir arkadaşlarım da, hocaya bu yeni durum için teşekkür ederler. Hoca **“Teşekküre gerek yok!”** der ve devam eder: **“Ben sizleri takvalı hanımlar zannetmiştim, onun için saygıdan arkanızda ders anlatıyordum ama gördüm ki öyle takvalı makvalı değilsiniz, onun için burada anlatmaya başladım!”** İşte **“buyur buradan**

yakı!” netameliliğinde bir cevap devletin takva takometreli hocasından. Bu olayın 21 yıl önce yaşanmış olması, bugün durumun daha iyi olduğu anlamına gelmiyor. Birileri birilerini görmemeye, saymamaya, aşağılamaya devam ediyor...

htuksal@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kadınların Taraf'ı

Hidayet Şefkatli Tuksal 07.03.2013

8 Mart haftasındayız, sizin de fark ettiğiniz gibi, kadın sorunlarının gündemin daha ön sıralarına terfi ettiği bir hafta geçiriyoruz. Gazetemiz muhabirlerinden **Tuğba Tekerek**'in, şiddet mağduru bir kadın rolüyle deneyimlediği karakol- sığınmaevi macerası, bu ülkede böylesine hayati bir konuda bile yapılan işlerin ne kadar yetersiz olduğunu göstermesi bakımından ibret verici. Bu haber için kendisini tebrik ediyorum.

Haberi okurken, Ankara'da bir ilçenin belediye başkan yardımcısı olan arkadaşımın aramızda geçen bir diyalogu hatırladım. Çoğunlukla dar gelirli ailelerin yaşadığı bu ilçede, kadınlar için pek çok şey yapıyorlardı. Onları evlerinden servislerle toplayıp, sportif ve kültürel aktivitelere katılabilecekleri birimlerine taşıyor; sosyal yardımlarla mağduriyetlerini hafifletmeye çalışıyorlardı. Bunlar gerçekten önemli bir hizmetti, o birime gittiğimde, cıvı cıvı neşeli pek çok kadın görüyordum. Ancak bu ilçede şiddet sorunu sıfırlanmamıştı ve belediyenin bir sığınmaevi yoktu. Arkadaşıma neden bir sığınmaevi açmadıklarını sorduğumda, şiddet sorununun bir **“köylülük”** sorunu olduğu, babasının da annesini yıllarca dövdüğü, sığınmaevi açmakla bu sorun çözülemeyeceği, önce köylülük sorununun çözülmesi gerektiği yolunda küçük bir söylev dinledim. Sonra da ağzındaki baklayı çıkardı arkadaşım: **“Biz şimdi bir sığınmaevi açsak, kadınların yarısı buraya gelir!”** Ben de şaşkınlık ve kızgınlıkla **“İyi de beş yıldızlı otel mi açacaksınız, adı üstünde sığınmaevi, mecbur olmayan kadın orada ne yapsın?”** dediğimde, başkan yardımcısı bana, karşı bir hamleyle cevap verdi: **“Siz şimdi bırakın bu sığınmaevleriyle uğraşmayı da, şu beyaz kadın ticareti ile niye mücadele etmiyorsunuz? Ben MAZLUM-DER'e de söylüyorum, asıl kadın ticaretiyle mücadele etmek lazım, bu konuda hiçbir şey yapmıyorsunuz!”** Uyanık arkadaşımın karşı hamlesi tepemi iyice attırdığı için, ben de ona, **“Ha demek dünyanın en büyük mafyasıyla mücadele etme görevini bize havale ediyorsun, sağol ben almayayım!”** demiştim.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Feminizmin cennetinde 8 Mart

Hidayet Şefkatli Tuksal 14.03.2013

Kadın hakları savunucuları için **İsveç**, feminizmin devlet eliyle sunulduğu bir cennet olarak kabul edilir. Cennet tabirini ben yakıştırdım ama kadın erkek eşitliği açısından hassas bir devlet politikasının etkin olduğu İsveç, özellikle kadınların devletten beklentileri açısından örnek ülkelerden biri durumunda. Daha önce gitmemiştim,

2013'ün 8 Mart'ını İsveç'te geçireceğimi biri söylese muhtemelen de inanmazdım ama aklıma gelmeyen bu ihtimal gerçek oldu. Tesadüfen arayıp da İsveç'te olduğumu öğrenenler, Cumhurbaşkanı Sayın Abdullah Gül'ün ekibinde olduğumu zannediyorlardı ama ben İsveç'e **Anadolu Sanat ve Kültür Merkezi Derneği** tarafından davet edilmiştim. Bu dernek 1973 yılından beri İsveç'te yaşayan, **Gülseren Engström** ve İsveçli arkadaşları tarafından kurulmuştu. Gülseren Hanım, aslen bir okul psikologu olsa da, İsveç'te daha çok gazeteci kimliğiyle tanınan bir isim. 1977'de **İsveç Merkez Radyosu Türkçe Yayınlar** bölümünü kuran iki gazeteciden birisi olarak **"Merhaba"** adlı programda bir çeyrek asır yapımcı olarak çalışmış, daha sonra da **"Ring Svarar Vi"** (**Sorun, Yanıtlayayım**) adlı İsveççe programın tek başına yapım ve sunuculuğunu üstlenmiş. Bunun yanı sıra, entegrasyon, proje liderliği ve ana- baba eğitimi konularında danışmanlık hizmeti vermeye, muhabirlik yapmaya, telif ve tercüme kitaplarıyla İsveç-Türkiye arasında bir aşinalık köprüsü kurmaya devam ediyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bariş sürecinde lider kültü

Hidayet Şefkatli Tuksal 21.03.2013

Siz bu satırları okuyorken, Türkiye'de yeni bir dönemin başladığı bir günü yaşıyor olacağız inşallah! Bugünü kazasız belasız atlatmamız en büyük dileğim. Süreci fiilen bombalama eylemleri başlatıldı ama bunların ne hükümeti, ne de Kürt tarafını etkileyeceğini düşünüyorum. Hükümet korku duvarını aşmış durumda ancak yine de bu eylemler güvenlik açısından endişe uyandırabilir. Vatandaş ise bundan daha beterini çatışmalı dönemde zaten yaşıyordu, bu eylemler vatandaşın bariş konusundaki kararlılığını arttırabilir ancak.

Neredeyse İmralı süreci başladığından beri, konu hakkında hiçbir şey yazmadım. Yazmama sebebim şu: Bariş sürecini ideal anlamda yapılandırma konusunda hepimizin çeşitli fikirleri var ve bunları uygun vesilelerle dile getirdik, ancak karar mekanizmasında olanlar bizler değiliz. Karar mekanizmasında olanlar, kendi yöntemleriyle bir süreç başlattılar. Habur kazasından elde ettikleri deneyimle, sorumluluğu dar bir kadro ile üstlenip, gizli müzakerelerle yol almaya çalışıyorlar. Bu usul bana göre doğru olmasa da, madem böyle bir adım atıldı, bekleyip sonucu görmek gerekir diye düşünüyorum. Sadece beklemek de değil, desteklemek ve bariş sürecine omuz vermek gerektiğine inanıyorum. Tek bir canın bile heba olmaması için, bu destek boynumuzun borcu diye düşünüyorum.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kutsal nefretimizden vazgeçebilecek miyiz

Hidayet Şefkatli Tuksal 28.03.2013

Psikolog değilim, insan sarrafı da değilim, ancak gözlemlediğim bir şey var. Bunca dinî, ahlaki ve hatta hümanist öğretiye rağmen, nefretlerine **"kutsal bir emanet"** muamelesi yapan insanlar görüyorum. O duygudan, o duygunun gönülde yarattığı katılıktan, zihindeki o nefret imajlarından bir türlü vazgeçmek, kurtulmak istemiyorlar. Bunun için kendilerince epey meşru sebepleri var ve bu sebeplerin bir kısmı bana göre de meşru. Ancak zamanı geriye döndürüp de her şeyi sil baştan yapamayacağımıza göre, tarihin tam bu

noktasına sıfır koyup, buradan yeniden yola çıkmak zorundayız.

Al Pacino'nun bir polis müdürünü canlandığı adını hatırlamadığım eski bir filmdeki bir sahneyi hiç unutamıyorum. Karısı kendisine işiyle ilgili hiçbir şey anlatmadığı için kızarken, polis müdürü şöyle demişti: **“Nefretimi, öfkemi muhafaza etmek için anlatmıyorum!”** Bakıyorum, şu tarih günlerinde, birileri meydanlarda açıkça nefretlerini dillendirirken, birileri de filmdeki polis gibi hiçbir şey söylemiyor, tepkisiz bir biçimde susuyor. Bu tepkisizler iki kesimde de var. Konuşturmak için zorladığınızda, tarafına göre değişen cevaplar alıyorsunuz. **“Bu kadar insan boşuna mı öldü peki?”** bir taraftakinin cevabıyken, **“E madem bu iş bu kadar kolaydı, niye bu kadar can gitti de daha önce olmadı?”** diğer taraftakinin cevabı oluyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Âkil insanlar ve ötesi

Hidayet Şefkatli Tuksal 04.04.2013

Günlerdir merak konusu olan âkil insanlar listesi nihayet açıklandı. Sizi bilmem ama ben listeyi çok beğendim. Belki daha fazla kadının olması daha adil olurdu ama listeye seçilen kadınlar bana göre hepimizi temsil edebilecek düzeyde ve nitelikte kadınlar. O yüzden içim rahat, mutmainim. Bazı köşe yazarlarının önerdiği listelerde adım geçmesine rağmen, bana böyle bir teklifin yapılmayacağını biliyordum. Bu vesileyle beni önerenlere de buradan teşekkürlerimi göndereyim. Ancak AK Parti yönetiminin **“kadın hakları”** aktivistlerine karşı duyduğu alerji hepimizin malumu. Zaten listede bu özelliği ile temayüz etmiş bir isim de yok. Fakat bir kısmını yakından tanıdığım âkil kadınların hemen tamamı, kadın hakları konusunda en az benim kadar hassasiyet sahibi. Onlara güveniyorum. Hepsini tebrik ediyorum, çok zor ama çok kutsal bir işle görevlendirildiler. Allah'ın da yardımıyla bu işten yüzlerinin aklıyla çıkacaklarına inanıyorum. İnşallah kendilerini TBMM'de bizleri temsil ederken görmek de nasip olur.

Artık barış yolunun zorlu patikalarına girmiş bulunuyoruz. Ben bu patikalarda niyet okuması yaparak eleştirilerde bulunmayı etik bulmuyorum. Geldiğimiz noktayı çok kıymetli buluyorum. Dilimi ve kalemimi sadece bu süreci desteklemek için kullanacağım.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cezaevinde unuttuklarımız

Hidayet Şefkatli Tuksal 11.04.2013

Bugünlerde cezaevi denince akla Silivri geldiği için, yazımın onunla ilişkili olduğunu düşünenleri önceden uyarayım, bu yazı başkalarıyla ilgili. Silivri'de de unutilanlar var mı bilmiyorum ama geçtiğimiz günlerde yapılan ve bir taktik olarak sürdürüleceği anlaşılan Silivri baskınlarına bakılırsa, burada bir unutma zaafının yaşanmadığını düşünebiliriz. Bu yüzden yazım, **cezaevinde gerçekten unutilan ve kendi kaderine terk edilen İslami camiaya mensup mahkûmlarla** ilgili.

Cezaevleri toplumumuzun önemli bir kesimi için çok canlı ve hayatın içinde bir olgudur. Rehabilitasyon hizmetlerinin yetersizliği sebebiyle gerçekten kader mahkûmu hâline gelen ve tekrar tekrar cezaevlerine düşenlerin yanı sıra, özellikle siyasi düşünce ve eylemlerden mahkûm edilme durumuyla sıkça karşılaşan sol kesim ve Kürtler için cezaevi yıllardır adeta bir ikinci adres gibidir. İşte bu yüzden cezaevlerinde yaşanan sorunlar, işkenceler, hak ihlalleri ve cezaevinden çıkanlar için gereken destek için çeşitli dernekler vakıflar kurulmuştur. Bu dernek ve vakıflar aracılığıyla cezaevi sorunları ülke gündemine taşınır ve bizler de haberdar oluruz. Ancak yine siyasi suçlu olarak cezaevine giren İslami camianın radikal diyebileceğimiz kesiminden mahkûmlar, yakınları ve duyarlı birkaç dernek dışında tam bir ilgisizliğe mahkûm edilmişlerdir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kutlu doğum ve zamanın ruhu

Hidayet Şefkatli Tuksal 18.04.2013

Bu hafta, bütün yurttaki Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından organize edilen etkinlikler vesilesiyle **“Kutlu Doğum Haftası”** olarak kutlanıyor. Her yıl bir konu başlığı belirleniyor ve yapılacak etkinlikler ki bunlar genellikle konferans ya da panel gibi konuşmalardan oluşuyor bu konu başlığı etrafında şekillendiriliyor. Bu yılın temasının **“İnsan onuru”** olması çok önemli, bunu duyduğumda sevindim gerçekten. Ve bu temayı nasıl temellendireceklerini de bayağı merak ettim. **“O Nurla Nurlandık”** mottosuyla ilan edilen Kutlu Doğum Haftası ile ilgili olarak Başkanlığın sitesinde ayetler, hadisler, sinevizyon, baskı materyali, e-kitap, röportajlar ve hatta bir de vaaz planı var. Başkan **Mehmet Görmez**’in mesajı zaten örnek bir konuşma metni niteliğinde görülebilir. Ancak Başkan hafta sebebiyle bulunduğu Güneydoğu illerinde yaptığı konuşmalarda, çözüm sürecini destekleme misyonuna ağırlık veriyor izleyebildiğim kadarıyla...

Diyarbakır konuşmasını izledim televizyondan, içeriği şiddet ve inkâr politikalarından kardeşlik hukukuna rücû etmek şeklinde özetlenebilecek olan bu konuşma iyi niyetli bir çabayı yansıtıyordu ancak mekânın büyüklüğü, kimisi oturan kimisi ayakta kalabalık bir izleyici kitlesi ile bir yandan özlenen bir buluşma ortamı görüntüsü verilse de, doğallıktan uzaktı. Zorlama bir yanı vardı sanki ya da zihnimizde eskiden kalan tortular yüzünden görüntüyü böyle algılıyoruz, bilemiyorum.

Eşref-i mahlûkat ile esfel-i sâfilîn arasında insan onuru

Başkan Mehmet Görmez’in sitede yer alan mesajında **“insanlık onuru”** meselesi İslâmî açıdan ele alınmış doğal olarak. İslâm’a göre insanın hem **“yaratılmışların en saygını” (eşref-i mahlûkat)** hem de **“varlığın özü” (zübde-i âlem)** olduğu, fitrat ve yaratılış itibarıyla onurlu bir varlık olarak kabul edildiği bilgisiyyle başlayan mesaj, adını koymasa da sıkı bir modernite eleştirisiyle devam ediyor:

“Geride bıraktığımız yüzyıl, daha şimdiden insanlık onurunun had safhada zedelendiği talihsiz bir zaman dilimi olarak anılmaktadır. Ayrımcılık, ötekileştirme, ırkçılık, şiddet, işkence, terör, savaş, gelir adaletsizliği, zulüm, sömürgecilik, eğitim eşitsizliği, emeğe saygısızlık, istismar, kürtaj, açlık ve kıtlık gibi onur kırıcı küresel sorunların kaskacındaki insanlık, tarihte görülmemiş bir sınavdan geçiyor. Göğün kapılarına sırt çeviren insanoğlu, kendi eliyle ürettiği yapay sorunların açılmak bilmeyen kapıları önünde yorgun ve bitkin bir hâlde bekliyor. Bilim ve

teknîğin son imkânlarıyla ürettiği en modern anahtarlar, kilitli kapıların açılmasında ona yardımcı olmuyor. Kendi ürettiğinin esiri olan insanlık, kendini hapsedtiği karanlık zindanlardan çıkış yolları arıyor.”

Bu cümleler aslında metnin altında başka bir kavramı saklıyor ki bu **“esfel-i sâfilîn”** kavramıdır. Bilenler bilir, Kur’ân mesajları çok gerçekçi ve açık sözlüdür. Aynı sure içinde peş peşe gelen ayetlerde **“Biz insanı en güzel şekilde (ahsen-i takvîm üzere) yarattık! Sonra onu aşağıların aşağısına çevirdik!”** (Tîn 4-5) deniyor. Başkan’ın bu ifadelerinde ben esfel-i safilini buldum doğrusu. Benim burada takıldığım nokta şu: Kur’an’da yer alan bu ifadeler herhangi bir zaman dilimiyle kayıtlı değildir, Kur’ân’ın nazil olduğu dönemdeki insanları da, çağımızda yaşayan insanları da tarif ediyor olabilir. Bu yüzden son iki yüzyılı bu şekilde diğer zamanlardan ayırarak vurgulamak ve Batılılaşma ve modernleşmenin taşıyıcıları üstünden bu şekilde mahkûm etmek, İslamcı zihin için bir alışkanlık olsa da, bana çok problemli görünüyor. Çünkü herkesin gayet iyi bildiği gibi, Müslüman kültürler de alıntıladığım paragrafta ilan edilen suçlardan uzak kalamamışlardır. Metnin devamı, ilginç bir şekilde insan kelimesinden **“Müslüman”**’ın kastedildiği bir akışla yön değiştirerek devam ediyor ancak mesajda insan onuru kavramının seküler içeriğinin, İslami literatürdeki karşılığının lehine olarak çok üsttenci ve kesin bir dille eleştirilmesi dikkat çekicidir. Bence bu dil de, bu içerik de sorunludur ama ne yapalım ki, bu dil artık **“zamanın ruhu”** hâline gelmiştir...

htuksal@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

23 Nisan, 24 Nisan

Hidayet Şefkatli Tuksal 25.04.2013

Cumhuriyet sonrasında herhangi bir zamanda bu ülkede dünyaya gelen bir çocuk, eğer ailesi bakımından özel bir duruma sahip değilse, miladı Kurtuluş Savaşı ve Cumhuriyetin ilanı olan, tanrılaştırılmış kahramanı da Atatürk olan bir tarih anlatısıyla karşı karşıya kalır. İlkokuldan hatta günümüzde anaokulundan başlayan bu beyin yıkama faaliyetleri sonucunda, ailesi de duruma sessiz kalıyorsa, şimdilerde **“ulusalcı”** dediğimiz tipte bir **“ürün”** elde edilir. Sözkonusu tarih anlatısı, **“bayrak, vatan, şehitlik, iç ve dış düşmanlar, topraklarımızda gözü olan devletler, ülkemizin sınırlarını farklı gösteren bölünmüş haritalar, yabancılara satılan vatan toprakları”** gibi pek çok yan anlatı ve ayrıca törenler, antlar, saygı duruşları gibi ritüellerle de desteklenir. Bütün bu propaganda faaliyetlerine maruz kalan bir çocuk, etkisinden belki de hiç kurtulamayacağı bir milliyetçilik duygusu ile donanmış olur. Pek çok insan böyle bir duyguya sahip olmanın iyi bir şey olduğuna inanır. İnsanın ailesini sevmesi, milletini ve vatanını sevmesi bir erdem olarak kabul edilir. Vatana millete hayırlı evlat duası, işte böyle bir söylem üzerinden gerçekleşmesi beklenen bir şeydir. Söylemden hayata indiğinizde, hayatın bu söylem kadar net ve pürüzsüz olmadığını elbette görürsünüz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şimdi sizin sınavınız başlıyor!

Hidayet Şefkatli Tuksal 02.05.2013

Böyle bitsin istemezdim gerçekten.

Taraf farklı, cesur, vicdanlı bir gazeteydi çünkü. Hepimiz bu gazetenin böyle olması için uğraş veriyorduk kendi köşelerimizden, sayfalarımızdan. *Taraf* nasıl daha fazla okunur, mali sıkıntılarını nasıl aşar diye kafa yoruyor, elimizden geleni yapmaya çalışıyorduk. Yazarlar olarak aramızda görüş ve yaklaşım farkları olsa da, bu ülkenin daha iyi bir yer olması, gençlerimizin hayatta kalması ortak önceliğimizdi. Kendi adıma hiç ödenmeyen telifler canımı sıkırsa da, patronun bir kez bile lûtfedip “Kusura bakmayın!” deme tenezzülünde bulunmaması ağırıma gitse de, hatta Alkım’da karşılaştığımızda hiç tanımasa da, bu gazete onun değil, bizim gazetemizdi ya da öyle sanıyorduk. Ama nihayetinde anladık ki, gazete onunmuş! Bizler şimdi gazeteyi ona ve ekibine bırakarak gidiyoruz. Ama giderken kendi adıma bir çift kelam etmeyi de boynuma borç olarak görüyorum.

Ayrılan yazarlar olarak veda yazılarımızda tutumlarımızı ortaya koyduk zaten ancak, bu “amasız barış” meselesi bence suiistimale açık bir şekilde ortalıkta duruyor. **“Amasız barış”** isteyenler, barış süreci ve dilinin inşa edilmesi ve buna uygun bir tavır takınılmasının elzem olduğuna inanıyorlar. Böyle bir dil, artık eski jargonlara ve kavramlara dayanarak üretilemez. Şu geldiğimiz ayrışma sürecinde *Taraf*’ın üç yazarının ifadeleriyle farkımızı ortaya koymak istiyorum. Biri **Namık Çınar**! Geç kalmış yazılarında, barış sürecine ve diline de “çok ama çok geç kalacağını” anladığımız Namık Bey, son derece üstten ve kibirli bir dille meydan okuyor, suçluyor ve akıl veriyor ilgililere... Verdiği akıl da şu: *“Bu örgüt, imana mı geldi de barışçı kesildi birden bire? Her tarafından sarılmış olup da, şimdi üzerine balıklama atladığı bu çekilme taktiği ile canını kurtarıyor olmasın sakın? Ateşkese uyulduğu sürece, çekilmeselerdi, sizin rehinelere gibi olacaklardı oysa.”* Ne kadar da barışçı bir dil bu böyle! Ona sorarsanız bu, “barışı sağlam kazığa bağlama” imiş! Ne samimi, ne iyi niyetli bir çaba, peh, peh, peh!

Bir de *Taraf*’ın nasıl oluyorsa **“her şeyi bilen”** iki köşe yazarı var, onlar da bu konuda hayli barışçı düşüncelere sahipler. Ayrıca, müthiş egolarıyla, kendilerini akıl hocası makamına oturtup akıl veriyorlar herkese. Birisi, **Baransu**, attığı twitlerle terörle mücadelenin aslında nasıl yapılacağını öğretiyor. Kendisi, örgütün lider kadrosundan 20 kişi, hadi beceremedin iki kişinin öldürülmesiyle bu meselenin çözüleceğini savunan yüksek bir akla sahip! Bir ara barış sürecinden umutlandığını ilan etse de, eski alışkanlıklarından vazgeçmeyi ve barışçı bir dil kullanmayı yüksek egosuna yediremiyor. **Emre Uslu** ise bir başka âlem, “kitabın ortasından konuşma” meziyeti ve yetkisine sahip! O da bir yüksek akıl çünkü! İfşa ediyor beyefendi: *“Gizli açık AKP destekçileri ‘amasız barış’ diye bir şey uydurup barışa destek adı altında hepimizi AKP’nin kurşun askeri yapma niyetindeler.”* Barışçı aslında kendisi ama anlaşılan, bizim gibi aptal ve AKP-PKK yalakası değil. Bu yüzden şöyle yazıyor: *“Demeye getirmeden söyleyeyim. Ben bu PKK’ya güvenmiyorum ve barış sürecinin ruhuna uygun hareket etmiyorlar. Örneğin KCK Yüksekova’da tüm muhtarları dolaşp ‘bundan sonra devlet ne derse desin emirleri bizden alacaksınız’ talimatı vermiştir. Yine Yüksekova merkeze KCK networkunu mobilize etmek üzere dağ kadrosundan 15 kişilik takviye gönderilmiştir. Bu insanlar silahlarıyla birlikte Yüksekova’ya gitmişler ve tek amaçları var KCK networkunu organize edip yeni bir serhildan süreci başlatmaktır. Umarım bundan ötesi yoktur...”*

Şimdi sevgili okuyucular, sizin sınavınız başlıyor! Siz okuyucularımıza ve gazeteye emek veren çalışanlara (özellikle Tamer Bey’e) **“Allahaismarladık!”** derken, barış sürecine bütün gücünüzle sahip çıkacağınızı umut ediyorum.

htuksal@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

